SZTANDAR MŁODYCH

ORGAN ZARZĄDU GŁÓWNEGO ZMP — Warszawa, sobota 7 marca 1953 r. Nr 56 (885) B — Cena 20 gr.

Józef Stalin nie żyje

Od Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego Rady Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i Prezydium Rady Najwyższej ZSRR

Do wszystkich członków Partii, do wszystkich ludzi pracy Związku Radzieckiego

Drodzy Towarzysze i Przyjaciele!

Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, Rada Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i Prezydium Rady Najwyższej ZSRR z uczuciem głębokiego bólu powiadamiają Partię i wszystkich ludzi pracy Związku Radzieckiego, że 5 marca o godzinie dziewiątej minut pięćdziesiąt wieczorem, po ciężkiej chorobie zakończył życie Przewodniczący Rady Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i Sekretarz Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, Józef Wissarionowicz Stalin.

Przestało bić serce współbojownika i genialnego kontynuatora dzieła Lenina, mądrego Wodza i Nauczyciela Partii Komunistycznej i narodu radzieckiego — Józefa Wissarionowicza Stalina.

Imię Stalina jest bezgranicznie drogie naszej partii, narodowi radzieckiemu, masom pracującym na całym świecie. Wraz z Leninem towarzysz Stalin stworzył potężną partię komunistów, wychował ją i zahartował; wraz z Leninem towarzysz Stalin był źródłem natchnienia i Wodzem Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej, założycielem pierwszego na świecie państwa socjalistycznego. Kontynuując nieśmiertelne dzieło Lenina, towarzysz Stalin poprowadził naród radziecki do historycznego w skali światowej zwycięstwa socjalizmu w naszym kraju. Towarzysz Stalin poprowadził nasz kraj do zwycięstwa nad faszyzmem w drugiej wojnie światowej, co w sposób zasadniczy zmieniło całą sytuację międzynarodową. Towarzysz Stalin uzbroił partię i cały naród w wielki i jasny program budowy komunizmu w ZSRR.

Śmierć towarzysza Stalina, który oddał całe swe życie ofiarnej służbie dla wielkiej sprawy komunizmu, jest najcięższą stratą dla partii, dla mas pracujących Kraju Rad i całego świata.

Wieść o zgonie towarzysza Stalina wzbudzi głęboki ból w sercach robotników, kołchoźników, inteligencji i wszystkich ludzi pracy naszej Ojczyzny, w sercach żołnierzy naszej mężnej Armii i Marynarki Wojennej, w sercach milionów ludzi pracy we wszystkich krajach świata.

W tych dniach pełnych bólu wszystkie bratnie narody naszego kraju jeszcze bardziej zespalają się w wielkiej zwartej rodzinie pod wypróbowanym kierownictwem partii komunistycznej, stworzonej i wychowanej przez Lenina i Stalina.

Naród radziecki żywi bezgraniczne zaufanie i przepojony jest gorącą miłością do swej ukochanej partii komunistycznej, bo wie, że służenie interesom narodu jest najwyższym prawem całej działalności partii.

Robotnicy, kołchoźnicy, inteligencja radziecka, wszyscy ludzie pracy naszego kraju nieugięcie realizują politykę, opracowaną przez naszą partię, odpowiadającą żywotnym interesom mas pracujących, zmierzającą do dalszego wzrostu potęgi naszej socjalistycznej Ojczyzny. Słuszność tej polityki partii komunistycznej potwierdzona została przez dziesięciolecia walki, doprowadziła ona masy pracujące Kraju Rad do historycznych zwycięstw socjalizmu. Natchnione tą polityką narody Związku Radzieckiego pod kierownictwem partii niezachwianie kroczą naprzód ku nowym sukcesom budownictwa komunistycznego w naszym kraju.

Masy pracujące naszego kraju wiedzą, że dalsza poprawa dobrobytu materialnego wszystkich warstw ludności — robotników, kołchoźników, inteligencji, maksymalne zaspokajanie stale rosnących potrzeb materialnych i kulturalnych całego społeczeństwa zawsze było i jest przedmiotem szczególnej troski Partii Komunistycznej i Rządu Radzieckiego.

Naród radziecki wie, że wzrasta i krzepnie zdolność obronna i potęga państwa radzieckiego, że Partia ze wszech miar umacnia Armię Radziecką, Marynarkę Wojenną i organy wywiadu, aby stale wzmagać naszą gotowość do udzielenia druzgocącej odprawy każdemu agresorowi.

Polityka zagraniczna Partii Komunistycznej i Rządu Związku Radzieckiego była i jest niewzruszoną polityką utrzymania i utrwalenia pokoju, polityką walki przeciwko przygotowywaniu i rozpętywaniu nowej wojny, polityką współpracy międzynarodowej i rozwoju stosunków handlowych ze wszystkimi krajami.

Narody Związku Radzieckiego, wierne sztandarowi proletariackiego internacjonalizmu, umacniają i rozwijają braterską przyjaźń z wielkim narodem chińskim, z masami pracującymi wszystkich krajów demokracji ludowej, więzy przyjaźni z masami pracującymi krajów kapitalistycznych i kolonialnych, walczącymi o sprawę pokoju, demokracji i socjalizmu.

Drodzy towarzysze i przyjaciele! Wielką siłą przewodnią i kierowniczą narodu radzieckiego w walce o zbudowanie komunizmu jest nasza Partia Komunistyczna. Żelazna jedność i niewzruszona zwartość szeregów partii — to główny warunek jej siły i potęgi. Zadaniem naszym jest strzec jedności partii jak źrenicy oka, wychowywać komunistów na aktywnych bojowników politycznych o wcielenie w życie polityki i uchwał partii, wzmacniać jeszcze bardziej więź partii z wszystkimi ludźmi pracy, z robotnikami, kołchoźnikami, inteligencją, albowiem w tej nierozerwalnej więzi z narodem tkwi siła i niezwyciężoność naszej partii.

Partia widzi jedno ze swych najważniejszych zadań w tym, aby wychowywać komunistów i wszystkich ludzi pracy w duchu wysokiej czujności politycznej, w duchu nieprzejednania i niezłomności w walce z wrogami wewnętrznymi i zewnętrznymi.

Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, Rada Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i Prezydium Rady Najwyższej ZSRR, zwracając się w tych bolesnych dniach do partii i narodu, wyrażają niezłomne przekonanie, że partia i wszyscy ludzie pracy naszej ojczyzny zespolą się jeszcze bardziej wokół Komitetu Centralnego i Rządu Radzieckiego, zmobilizują wszystkie swe siły i energię twórczą do realizacji wielkiego dzieła budowy komunizmu w naszym kraju.

Nieśmiertelne imię Stalina żyć będzie zawsze w sercach narodu radzieckiego i całej postępowej ludzkości.

Niech żyje wielka niezwyciężona nauka Marksa — Engelsa — Lenina — Stalina! Niech żyje nasza potężna Ojczyzna socjalistyczna! Niech żyje nasz bohaterski naród radziecki! Niech żyje wielka Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego!

KOMITET CENTRALNY KOMUNISTYCZNEJ PARTII ZWIĄZKU RADZIECKIEGO

RADA MINISTRÓW ZWIĄZKU SOCJALISTYCZNYCH REPUBLIK RADZIECKICH

PREZYDIUM RADY NAJWYŻSZEJ ZWIĄZKU SOCJALISTYCZNYCH REPUBLIK RADZIECKICH

Dnia 5 marca 1953 roku.

Do Robotników, Chłopów i Inteligencji Pracującej! Do Kobiet polskich i Młodzieży! Do Żołnierzy polskich! Do Narodu Polskiego!

TOWARZYSZE I OBYWATELE!

Cała postępowa ludzkość z najwyższym bólem przyjęła tragiczną wieść o zgonie największego Człowieka naszych czasów — Józefa Stalina.

Wraz z narodami Związku Radzieckiego szczególnie głęboko i boleśnie przeżywa ten wielki cios naród polski, który Towarzyszowi Józefowi Stalinowi zawdzięcza swe wyzwolenie z ponurej hitlerowskiej niewoli, swe odrodzenie, odzyskanie prastarych Ziem Polskich, utrwalenie swej niepodległości.

Masy pracujące Polski wiedzą, że ich historyczne przeobrażenia społeczne, wyzwolenie z jarzma obszarników i kapitalistów, zdobycie władzy przez lud pracujący i umocnienie państwa ludowego, olbrzymie osiągnięcia w budowie nowego życia — wiążą się nierozerwalnie z braterską pomocą narodów radzieckich, z serdeczną troską i ojcowską opieką Wodza i genialnego Nauczyciela mas pracujących całego świata, Wielkiego Przyjaciela naszego narodu — Józefa Stalina.

W tej ciężkiej chwili z największą mocą odczuwamy serdeczną i nierozerwalną więź narodu polskiego z Wielkim Krajem Radzieckim.

W tej ciężkiej chwili głębiej niż kiedykolwiek odczuwamy niezwyciężoną siłę i zwartość całego światowego obozu pokoju, którego natchnieniem był, jest i będzie Józef Stalin.

Mocniejsza niż kiedykolwiek jest nasza spójnia ideowa i braterstwo w walce o pokój, wolność narodów i socjalizm, której wzór daje nam wielka bohaterska partia Lenina i Stalina.

Komitet Centralny Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, Rada Ministrów i Rada Państwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej wzywają masy pracujące i cały naród polski do złożenia hołdu nieśmiertelnemu Wodzowi ludu pracującego całego świata.

Wcielając w życie Jego nauki, wzmacniajmy nieustannie zwartość, siłę i jedność naszego narodu w walce o pokój i socjalizm!

Codzienną, twórczą i ofiarną pracą rozwijajmy naszą planową gospodarkę narodową — podstawę wzrostu dobrobytu i kultury całego ludu pracującego!

Otaczajmy troską i miłością Wojsko Polskie — wierną straż naszych granic i wolności naszej Ojczyzny!

Wzmacniajmy nieustannie czujność wobec wszelkich nikczemnych zakusów imperialistycznych podżegaczy wojennych — wrogów Polski!

Pomnażajmy siły naszego państwa ludowego — ostoi naszej niepodległości, a zarazem ważnego i niezłomnego ogniwa światowego obozu pokoju, którego sztandarem — jest Stalin!

Z imieniem Stalina, uzbrojeni w Jego naukę, łamiąc opór wrogów i zacieśniając więź braterstwa z narodami ZSRR kroczmy zwycięsko naprzód pod przewodem klasy robotniczej i jej partii do ugruntowania naszej niepodległości, pokoju i socjalizmu!

KOMITET CENTRALNY POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

RADA MINISTRÓW POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

RADA PAŃSTWA POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 6 marca 1953 r.

Do Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego Do Rady Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich Do Prezydium Rady Najwyższej ZSRR

DRODZY TOWARZYSZE I PRZYJACIELE!

Łączymy się z Wami w bólu i żałobie z powodu zgonu ukochanego naszego Wodza i Nauczyciela, natchnionego kontynuatora nieśmiertelnej nauki Marksa, Engelsa i Lenina, genialnego Budowniczego komunizmu, niezłomnego Chorążego światowego obozu pokoju, Wielkiego Przyjaciela narodu polskiego, któremu masy pracujące Polski zawdzięczają swe wyzwolenie z jarzma niewoli narodowej i społecznej.

Nieśmiertelne życie i dzieło Towarzysza Stalina będzie dla narodu polskiego natchnieniem i gwiazdą przewodnią w codziennej pracy i walce o zbudowanie nowego, socjalistycznego ustroju, będzie sztandarem w walce o zwycięstwo idei pokoju, postępu i wolności wszystkich pracujących na całym świecie.

Skupieni w zwartych i czujnych szeregach pod sztandarem największego Bojownika i Geniusza współczesnej epoki — Józefa Stalina ślubujemy dochować wierności Jego naukom, strzec niezłomnie zasad internacjonalizmu i solidarności wszystkich ludzi pracy, stać na straży praw i zdobyczy ludu, których niezłomną i niezawodną rękojmią jest wieczysta przyjaźń i braterstwo ze Związkiem Radzieckim.

Zapewniamy Was, Towarzysze i Przyjaciele, że naród polski nie będzie szczędził sił, aby zwiększać i wzbogacać swój twórczy wkład do wspólnej walki o realizację wiecznie żywych idei, nauk i wskazań Wielkiego Stalina.

W imieniu Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, Rady Ministrów i Rady Państwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

BOLESŁAW BIERUT

ALEKSANDER ZAWADZKI

Warszawa, 6 marca 1953 r.

BIULETYN

o stanie zdrowia Józefa Stalina

5 marca 1953 r. o godzinie 2

MOSKWA (PAP). Agencja TASS ogłosiła następujący biuletyn o stanie zdrowia J. W. Stalina w dniu 5 marca 1953 r., godz. 2-ga czasu moskiewskiego:

W ciągu ubiegłej doby stan zdrowia J. W. Stalina pozostawał ciężki.

Wylew krwi do mózgu, do jego lewej półkuli, który nastąpił w nocy na 2 marca, na tle choroby nadciśnieniowej i miażdżycy, doprowadził, poza prawostronnym porażeniem kończyn i utratą przytomności, do uszkodzenia pnia mózgowego połączonego z zaburzeniem ważnych czynności oddychania i krwiobiegu.

W ciągu nocy na 4 marca trwały zaburzenia oddychania i krwiobiegu. Największe zmiany zaobserwowano w czynnościach oddychania: częstsze stały się objawy periodycznego oddechu (tzw. oddechu Cheyne-Stokesa). W związku z tym pogorszył się stan krwiobiegu i zwiększył się stopień niedotlenienia. Systematyczne podawanie tlenu, a także środków leczniczych, regulujących oddychanie oraz działalność serca i naczyń, stopniowo poprawiło nieznacznie stan i rano 4 marca zmniejszyły się nieco zaburzenia oddychania.

Później, w ciągu 4 marca, wznowiły się ciężkie zaburzenia oddychania. Częstość oddechu — 36 na minutę.

Ciśnienie krwi nadal było wysokie (maksymalne — 210 i minimalne — 110) przy tętnie 108—116 uderzeń na minutę, nieprawidłowym (niemiarowość na tle migotania). Serce powiększone w umiarkowanym stopniu.

Istotnych zmian w płucach jak również ze strony narządów jamy brzusznej w ciągu ubiegłej doby nie stwierdzono. W moczu wykryto białko i czerwone ciałka krwi, przy normalnym ciężarze właściwym. Analiza krwi wykazała wzrost liczby białych ciałek krwi (do 17 tysięcy). Ciepłota rano i w ciągu dnia była podwyższona do 38,6 stopni.

Zabiegi lecznicze w ciągu 4 marca stosowano w postaci wdychania tlenu, podawania preparatów kamforowych, kofeiny, strofantyny i glukozy. Powtórnie dokonano upustu krwi przy pomocy pijawek. W związku z podwyższoną ciepłotą i wysoką leukocytozą wzmożono leczenie penicylinowe (stosowane w celach profilaktycznych od początku choroby).

W nocy z 4 na 5 marca stan zdrowia J. W. Stalina nadal pozostaje ciężki. Chory znajduje się w stanie soporu (głębokiej nieprzytomności). Nerwowa regulacja oddechu i działalność serca pozostają nadal silnie zakłócone.

Minister ochrony zdrowia ZSRR
A. F. TRETIAKOW
Szef zarządu leczniczo-sanitarnego Kremla
I. I. KUPERIN
Naczelny internista ministerstwa ochrony zdrowia ZSRR
profesor P. E. ŁUKOMSKI
Rzeczywisty członek Akademii Nauk Medycznych
profesor N. W. KONOWAŁOW
Rzeczywisty członek Akademii Nauk Medycznych
profesor A. L. MIASNIKOW
Rzeczywisty członek Akademii Nauk Medycznych
profesor E. M. TAREJEW
Członek-korespondent Akademii Nauk Medycznych
profesor I. N. FILIMONOW
profesorowie:
I. S. GŁAZUNOW
R. A. TKACZEW
Docent W. I. IWANOW-NIEZNAMOW

BIULETYN

o stanie zdrowia Józefa Stalina

5 marca 1953 r. o godzinie 16

MOSKWA (PAP). Agencja TASS ogłosiła następujący biuletyn o stanie zdrowia J. W. Stalina w dniu 5 marca 1953 r. godzina 16 czasu moskiewskiego:

W ciągu nocy i pierwszej połowy dnia 5 marca stan zdrowia J. W. Stalina uległ pogorszeniu. Do poprzednich zaburzeń ważnych czynności mózgu dołączyły się ostre zakłócenia ze strony układu sercowo-naczyniowego. Rankiem 5 marca zaobserwowano w ciągu trzech godzin objawy ciężkiej niewydolności oddechowej, które z trudem poddawały się odpowiedniemu leczeniu. O godz. 8 rano wystąpiły objawy ostrej niewydolności układu sercowo-naczyniowego (zapaść); ciśnienie krwi spadło, tętno uległo przyśpieszeniu, wzrosła bladość. Pod wpływem specjalnych środków leczniczych objawy te zostały usunięte. Dokonany o godz. 11 rano elektrokardiogram wykazał ostre zaburzenia krwiobiegu w tętnicach wieńcowych serca z ogniskowymi zmianami w tylnej ścianie serca (elektrokardiogram dokonany 2 marca zmian tych nie wykazywał). O godz. 11 min. 30 powtórnie nastąpiła ciężka zapaść, którą z trudem opanowano odpowiednimi zabiegami leczniczymi. Później zaburzenia sercowo-naczyniowe nieco ustąpiły, chociaż ogólny stan nadal pozostawał wyjątkowo ciężki.

O godz. 16 ciśnienie krwi: maksymalne — 160, minimalne — 110; tętno — 120 na min., niemiarowe, oddechów — 36 na minutę, ciepłota — 37,6 stopni; leukocytoza — 21 tysięcy.

Leczenie w chwili obecnej zmierza przede wszystkim do zwalczenia zaburzeń oddychania i krwiobiegu, w szczególności wieńcowego.

Minister ochrony zdrowia ZSRR
A. F. TRETIAKOW
Szef zarządu leczniczo-sanitarnego Kremla
I. I. KUPERIN
Naczelny internista ministerstwa ochrony zdrowia ZSRR
profesor P. E. ŁUKOMSKI
Rzeczywisty członek Akademii Nauk Medycznych
profesor N. W. KONOWAŁOW
Rzeczywisty członek Akademii Nauk Medycznych
profesor A. L. MIASNIKOW
Rzeczywisty członek Akademii Nauk Medycznych
profesor E. M. TAREJEW
Członek-korespondent Akademii Nauk Medycznych
profesor I. N. FILIMONOW
profesorowie:
I. S. GŁAZUNOW
R. A. TKACZEW
Docent W. I. IWANOW-NIEZNAMOW

ORZECZENIE LEKARSKIE

o przebiegu choroby i o śmierci Józefa Stalina

MOSKWA (PAP). - Agencja TASS opublikowała następujące orzeczenie lekarskie o przebiegu choroby i o śmierci J. W. Stalina.

W nocy na 2 marca nastąpił u J. W. Stalina wylew krwi do mózgu (do lewej półkuli) na tle choroby nadciśnieniowej i miażdżycy. W wyniku tego nastąpiło porażenie prawej połowy ciała i trwała utrata przytomności. Od pierwszego dnia choroby stwierdzono objawy zakłócenia oddychania na skutek upośledzenia czynności ośrodków nerwowych. Zaburzenia te wzmagały się z dnia na dzień. Miały one charakter tzw. oddechu periodycznego z długimi przerwami (oddech Cheyne - Stokesa). W nocy na 3 marca zakłócenia oddechu zaczęły przybierać niekiedy groźny charakter. Od początku choroby stwierdzono również znaczne zmiany w układzie sercowo-naczyniowym, a mianowicie wysokie ciśnienie krwi, przyspieszenie i zakłócenie rytmu tętna (niemiarowość na tle migotania) i rozszerzenie serca. W związku z postępującą niewydolnością oddechu i krwiobiegu już od 3 marca wystąpiły objawy niedotlenienia. Od pierwszego dnia choroby podniosła się ciepłota i wystąpiła wysoka leukocytoza, co mogło wskazywać na rozwój ognisk zapalnych w płucach.

Ostatniego dnia choroby, przy gwałtownym pogorszeniu się stanu ogólnego zaczęły pojawiać się powtarzające się ataki ciężkiej, ostrej niewydolności sercowo-naczyniowej (zapaść). Badanie elektrokardiograficzne pozwoliło na stwierdzenie ostrego zakłócenia krwiobiegu w naczyniach wieńcowych serca z utworzeniem się ogniskowych porażeń mięśnia sercowego.

5 marca w drugiej połowie dnia stan chorego zaczął szczególnie szybko ulegać pogorszeniu: oddech stał się powierzchowny i bardzo przyspieszony, częstość tętna osiągnęła 140—150 uderzeń na minutę. Wypełnienie tętna obniżyło się.

O godz. 21 minut 50, wśród objawów narastającej niewydolności sercowo - naczyniowej i oddechowej, J. W. Stalin zmarł.

Minister ochrony zdrowia ZSRR
A. F. TRETIAKOW
Szef zarządu leczniczo-sanitarnego Kremla
I. I. KUPERIN
Naczelny internista ministerstwa ochrony zdrowia ZSRR
profesor P. E. ŁUKOMSKI
Rzeczywisty członek Akademii Nauk medycznych
profesor N. W. KONOWAŁOW
Rzeczywisty członek Akademii Nauk Medycznych
profesor A. L. MIASNIKOW
Rzeczywisty członek Akademii Nauk Medycznych
profesor E. M. TAREJEW
Członek-korespondent Akademii Nauk Medycznych
profesor I. N. FILIMONOW
Profesor I. S. GŁAZUNOW
Profesor R. A. TKACZEW
Docent W. I. IWANOW-NIEZNAMOW

Komunikat Rady Ministrów ZSRR i Komitetu Centralnego KPZR

MOSKWA (PAP). — Agencja TASS donosi:

Rada Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego postanowiły:

Dla zorganizowania pogrzebu Przewodniczącego Rady Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i Sekretarza Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego Generalissimusa Józefa Wissarionowicza Stalina utworzyć komisję w składzie tt: N. S. Chruszczow (przewodniczący) Ł. M. Kaganowicz, N. M. Szwernik, A. M. Wasilewski, N. M. Piegow, P. A. Artiemiew, M. A. Jasnow.

Komunikat Komisji dla zorganizowania pogrzebu Przewodniczącego Rady Ministrów Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i Sekretarza Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego Józefa Wissarionowicza Stalina

Trumna ze zwłokami Józefa Wissarionowicza Stalina wystawiona będzie w Sali Kolumnowej Domu Związków.

Termin udostępnienia Sali Kolumnowej Domu Związków podany zostanie do wiadomości oddzielnie.

Wielka jedność partii i narodu

Fragmenty artykułu wstępnego dziennika „Prawda" z dnia 5 marca br.

Dnia 5 marca br. „Prawda" opublikowała artykuł wstępny zatytułowany: „Wielka jedność partii i narodu", którego fragmenty podajemy.

Siła partii Lenina-Stalina tkwi w jej ścisłej więzi z milionowymi masami ludzi pracy, w jej nierozerwalnej jedności z narodem. Nasza partia jest prawdziwie ludową partią, której polityka zapewnia stały wzrost potęgi naszej ojczyzny, odpowiada żywotnym interesom mas pracujących. Naród radziecki jednomyślnie popiera politykę partii i darzy ją pełnym zaufaniem.

W październiku 1917 r. gdy partia komunistów otwarcie wezwała robotników i chłopów do obalenia władzy burżuazji, wezwanie to spotkało się z całkowitym poparciem olbrzymiej większości robotników, żołnierzy i chłopów. Władza burżuazji została obalona i ustanowiona dyktatura proletariatu. W latach wojny domowej i interwencji obcej naród nasz pod przewodem Lenina i Stalina osiągnął całkowite zwycięstwo nad wrogami, obronił zdobycze Rewolucji Październikowej. Los wojny został przesądzony przede wszystkim dzięki sympatii i poparciu milionowych mas ludności dla polityki partii komunistycznej.

Lenin pisał w 1920 roku: „Z pewnością teraz widzą już niemal wszyscy, że bolszewicy nie utrzymaliby się przy władzy nie tylko 2 i pół roku, lecz nawet 2 i pół miesiąca bez jak najsurowszej, prawdziwie żelaznej dyscypliny w naszej partii, bez najzupełniejszego i bezgranicznego poparcia jej przez ogół klasy robotniczej, tzn. przez to wszystko, co w niej jest myślącego, uczciwego, ofiarnego, wpływowego, zdolnego do poprowadzenia za sobą lub porwania warstw zacofanych".

Lenin żądał od partii nie tylko świadomości, wierności dla rewolucji, wytrzymałości, ofiarności, bohaterstwa, lecz również umiejętności związania się, zbliżenia, prawie że całkowitego zespolenia się z najszerszymi masami ludzi pracy.

„...Szerokie masy robotników bezpartyjnych — wskazuje towarzysz Stalin — uważają naszą partię za własną partię, partię bliską i ukochaną, w której wzroście i umocnieniu są do głębi zainteresowane i której kierownictwu dobrowolnie powierzają swój los".

Zacieśniając więź z masami, mając poparcie milionów ludzi pracy, partia komunistyczna pod genialnym przewodem wielkiego Stalina doprowadziła nasz kraj do zwycięstwa socjalizmu. Partia stała na czele narodu w walce o realizację pięciolatek stalinowskich, potrafiła zorganizować milionowe masy robotników i chłopów do budowy socjalizmu, rozgromiła i usunęła z drogi wszystkich wrogów narodu, którzy usiłowali udaremnić wielkie dzieło budownictwa socjalistycznego. W krótkim okresie historycznym nasza ojczyzna pod genialnym kierownictwem towarzysza Stalina przekształciła się z kraju zacofanego w kraj przodujący, z rolniczego w przemysłowy, stała się potężnym mocarstwem socjalistycznym.

Gdy Niemcy hitlerowskie zdradziecko napadły na Związek Radziecki, potajemnie zachęcane do tego przez miliarderów amerykańskich, i zakłóciły pokojową, twórczą pracę naszego narodu, partia Lenina — Stalina przekształciła cały kraj w jeden wielki obóz bojowy, porwała do wielkiej Wojny Narodowej wszystkie narody ZSRR.

„Organizatorska praca partii — wskazywał towarzysz Stalin w 1943 roku — zjednoczyła i skierowała ku wspólnemu celowi wszystkie wysiłki ludzi radzieckich, podporządkowując wszystkie nasze siły i środki sprawie rozgromienia wroga. W okresie wojny partia zrosła się jeszcze bardziej z narodem, zespoliła jeszcze ściślej z szerokimi masami ludzi pracy".

W ciężkich latach wojny gorące, niepodzielne poparcie udzielone rządowi radzieckiemu przez wszystkie narody ZSRR, a przede wszystkim zaufanie do rządu radzieckiego ze strony wielkiego narodu rosyjskiego — pierwszego wśród równych narodów naszego kraju — było tą decydującą siłą, która zapewniła naszej ojczyźnie osiągnięcie historycznego zwycięstwa nad najzacieklejszym wrogiem ludzkości — nad faszyzmem.

Po zwycięskim zakończeniu wojny partia porwała nasz naród do wykonania wielkich zadań postawionych przez towarzysza Stalina w jego historycznym przemówieniu z 9 lutego 1946 r. Twórcza inicjatywa milionowych mas, przepojonych gorącym pragnieniem jak najszybszego wcielenia w życie tych zadań znalazła najbardziej dobitny wyraz w ogólnonarodowym współzawodnictwie socjalistycznym, w masowym bohaterstwie pracy ludzi radzieckich. Pomyślne wykonanie pierwszej powojennej pięciolatki stalinowskiej świadczy dobitnie o tym, że cały naród radziecki uznał zadania postawione przez partię Lenina — Stalina za swą najbliższą i żywotną sprawę.

Nowe genialne dzieło towarzysza Stalina „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR", jego historyczne przemówienie na XIX Zjeździe Partii, uchwały Zjazdu natchnęły naród radziecki do bohaterskich czynów na polu pracy, uzbroiły go we wspaniałe i jasne perspektywy dalszego zwycięskiego budownictwa komunistycznego.

W kraju naszym wzmaga się i rozwija aktywność polityczna i entuzjazm pracy. Naród radziecki nie szczędzi sił i pracy dla wykonania wielkich twórczych planów partii komunistycznej. Plany te, określające perspektywy i drogi naszego marszu naprzód — mówił towarzysz Malenkow w sprawozdaniu na XIX Zjeździe Partii — opierają się na znajomości praw ekonomicznych, opierają się na nauce o budowie społeczeństwa komunistycznego, rozwiniętej przez towarzysza Stalina.

W każdym sukcesie naszego budownictwa naród widzi konsekwentną realizację genialnych idei towarzysza Stalina. Rezultatem realizacji tych idei jest nieustanny wzrost całej produkcji społecznej, a przede wszystkim produkcji środków produkcji, nieustanne jej doskonalenie na bazie najwyższej techniki. Zwycięstwo tych idei przejawia się w pomyślnej budowie olbrzymich elektrowni wodnych, kanałów i systemów nawadniających, w nieustannym podnoszeniu się dobrobytu i poziomu kulturalnego mas pracujących. Komuniści — wypróbowana i zahartowana awangarda mas pracujących naszego kraju — dają całemu narodowi natchniony przykład ofiarnej walki o wcielenie w życie zadań postawionych przez wielkiego Stalina.

Wraz z komunistami pracują miliony bezpartyjnych robotników, chłopów, inteligencji. Radziecki ustrój społeczny zespala komunistów z bezpartyjnymi w jeden wspólny kolektyw. I jedni i drudzy tworzą jedno wspólne dzieło — wielkie dzieło budowy komunizmu.

Jedność i zwartość, hart ducha i czujność — te wspaniałe cechy wychowali w naszym narodzie Lenin i Stalin, stworzona i wyplastowana przez nich bohaterska partia komunistów. I w fakcie, że szerokie masy ludowe posiadły te niezwykle wartościowe cechy — tkwi źródło wszystkich naszych epokowych zwycięstw, rękojmia pomyślnego marszu naszego kraju do komunizmu.

List komunistów paryskich do komunistów Moskwy

Dziennik „Prawda" ogłosił w dniu 5 marca rb. list wysłany 1 marca przez konferencję Federacji Francuskiej Partii Komunistycznej departamentu Sekwany (Paryż) do komunistów moskiewskiej organizacji KPZR. W liście tym komuniści Paryża piszą m. in.:

— My, komuniści paryscy, przesyłamy serdeczne pozdrowienia Wam, naszym starszym braciom — komunistom organizacji moskiewskiej.

W naszej gigantycznej walce przeciwko siłom wojny, reakcji i faszyzmu, w której — jesteśmy przekonani — zwyciężą siły pokoju, demokracji i socjalizmu, kierujemy się mądrymi słowami towarzysza Stalina o wzajemnym poparciu naszych partii. Dziękujemy Wam, radzieccy towarzysze i bracia, za poparcie, jakiego nam udzielacie w naszej walce o pokój i wolność.

Wasze poparcie jest olbrzymie. To przede wszystkim poparcie, jakim jest dla wszystkich ludzi pracy naszego kraju świetlana wizja, która u Was już się ziściła.

Moskwa — piszą dalej komuniści paryscy — to miasto Stalina. To miasto, w którym pracuje wódz i nauczyciel wszystkich komunistów i ludzi pracy całego świata — budowniczy komunizmu.

Towarzysze i bracia, poparcie Wasze jest ogromne: jest to poparcie jakiego udziela światowemu ruchowi rewolucyjnemu i robotniczemu największa partia komunistyczna — Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego, dając przykład narodom walczącym o utrzymanie pokoju i o wyzwolenie spod jarzma kapitalistycznego.

Moskwo — pozostałaś niezdobytą twierdzą, przed którą rozgromione zostały hordy faszystowskie.

Moskwo — wysłałaś do boju swych najlepszych, najmądrzejszych i najodważniejszych synów, aby rozgromili zaborców niemieckich, aby uratowali Francję i cały świat przed tyranią hitlerowską.

Moskwo — w murach twych wykuwa się pokojowa polityka Związku Radzieckiego, której pełna spokoju stanowczość jednoczy wszystkich prostych ludzi świata i niweczy obłędne plany imperialistycznych agresorów.

Towarzysze i bracia! zapewniamy Was ze swej strony o całkowitym naszym poparciu. Pod kierownictwem Maurice Thoreza wzywamy klasę robotniczą i cały nasz naród, by zjednoczyły się w walce o utrzymanie pokoju. Niechaj rozbrzmiewają wszędzie słowa naszej przysięgi: „Naród francuski nigdy nie będzie walczył przeciwko Związkowi Radzieckiemu!".

Przysięga ta jest wyrazem naszej niezmiennej wierności wobec podstawowych zasad naszego narodu; z olbrzymią siłą wyraża ona ożywiającą robotników i prostych ludzi naszego kraju wolę obrony pokoju.

Przysięga ta jest także wyrazem naszego poparcia dla polityki pokoju, jaką prowadzi Związek Radziecki.

Przysięga ta świadczy o absolutnej zgodności interesów jednoczącej nasze narody w walce o pokój.

My, komuniści paryscy, przodujący robotnicy i inteligencja, ujmiemy w swe ręce sztandar swobód demokratycznych.

My, komuniści paryscy, przodujący robotnicy i inteligencja, ujmiemy w swe ręce sztandar niezawisłości ojczyzny.

Przy dźwiękach „Marsylianki" i „Międzynarodówki" odważnie, nie lękając się trudności, pewni zwycięstwa, z imieniem Stalina i Maurice Thoreza w naszych sercach prowadzimy walkę o jedność klasy robotniczej, wokół której skupiają się wszystkie narodowe i demokratyczne siły świata. Ta jedność jest głównym warunkiem sukcesu i zwycięstwa.

Paryż nie zaprzestaje walki! Nadejdzie dzień, w którym zdrajcy, ludzie łaknący krwi i pieniędzy, okupanci amerykańscy i ich lokaje spośród burżuazji francuskiej zostaną wypędzeni!

I wówczas Paryż odśpiewa hymn na cześć wielkiego słońca — socjalistycznej Moskwy. (Paryż, 1 marca 1953 r.)

Pablo Neruda

* * *

W trzech pokojach starego Kremla
mieszka człowiek imieniem Józef Stalin.
Światło późno gaśnie w jego pokoju,
Świat i Ojczyzna nie dają mu odpocząć.
Inni bohaterzy stworzyli państwa,
on ponadto pomógł je zrodzić
i zbudować je,
i obronić.
Wielki ten kraj jest przeto częścią jego,
i on nie może spocząć, bo kraj nie spoczywa.
Kiedyś dawniej śnieg i proch
znalazły go naprzeciw znanych złoczyńców,
którzy chcieli (jak znów dziś) ożywić
knut i nędzę, bojaźń niewolnych,
martwy ból milionów biedaków.
Był przeciw Wranglom, Denikinom,
posłanym przez Zachód, by „bronić kultury".
Obdarto ich tam ze skór, obrońców,
katów, w szerokich krainach
ZSRR. Stalin pracował dzień i noc.
Później przyszli ołowianą falą
Niemcy, tuczeni przez Chamberlaina.
Stalin oparł się im na wszystkich długich frontach
we wszystkich ich odwrotach i ofensywach,
i daleko, aż do Berlina, jak huragan ludów
przybyli jego synowie, przynieśli
szeroki pokój rosyjski.

Władysław Broniewski

Słowo o Stalinie

(Fragment)

Miliony ludzi Związku Rad i krajów idących drogą socjalizmu tworzą świat nowy, niosąc w sercach i na ustach imię: STALIN.

Ludowa armia chińska wypędza ze swego kraju przemoc obcą i niewolę pieniądza i kroczy naprzód z imieniem STALINA.

W Vietnamie, Burmie, na Wyspach Malajskich bojownicy wolności, niepodległości i sprawiedliwości walczą przeciw kolonizatorom, wołając: STALIN!

Górnicy francuscy trwają w strajkach i wyciągają dłonie na wschód z okrzykiem: STALIN!

Chłopi włoscy zajmują obszarnicze nieużytki i, odpędzani gwałtem, wołają: STALIN!

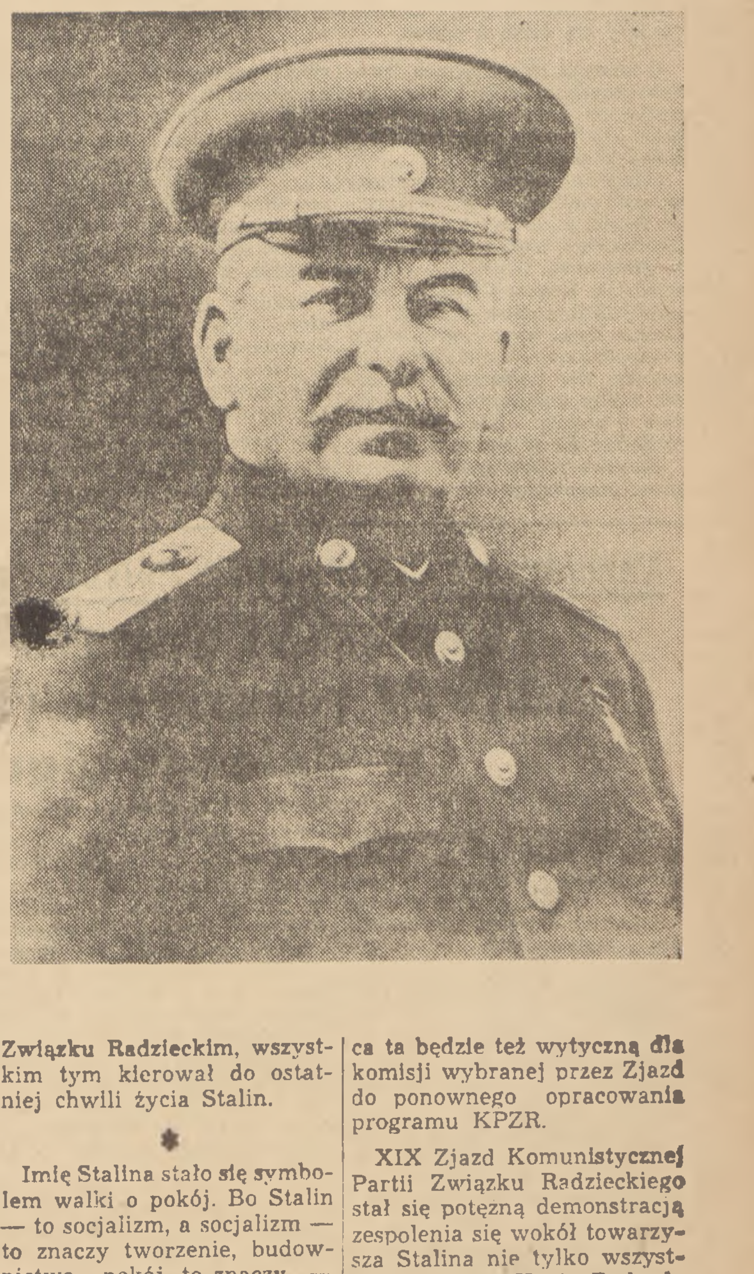
Poeta wypędzony ze swej ojczyzny za umiłowanie wolności i sprawiedliwości społecznej, piękny poeta chilijski pisze poemat o STALINIE.

Zmiażdżona okrutnie Warszawa dźwiga swe okrwawione cegły tym szybciej z imieniem STALINA.

Wszędzie na świecie, gdzie sięga przemoc pieniądza, bagnet żołdaka i pałka policjanta, ludzie walczą i będą zwyciężali z imieniem STALINA.

Setki milionów ludzi wołają: STALIN! STALIN! STALIN!

Droga życia i walki Józefa Stalina

Józef Wissarionowicz Stalin (Dżugaszwili) urodził się 21 grudnia 1879 r. w mieście Gori, guberni tyfliskiej. Ojciec jego, Wissarion Iwanowicz, narodowości gruzińskiej, z pochodzenia chłop ze wsi Didi - Lilo, guberni tyfliskiej, był z zawodu szewcem, następnie robotnikiem w fabryce obuwia Adelchanowa w Tyflisie. Matka — Katarzyna Georgiewna, pochodziła z rodziny chłopa pańszczyźnianego Geładze we wsi Gambareuli.

Pierwsze lata działalności rewolucyjnej Stalina przypadają na okres powstania i formowania się partii bolszewickiej w Rosji. Miała to być partia nowego typu, to znaczy inna niż partie robotnicze, jakie dotąd istniały w innych krajach. Musiała być inna dlatego, że partie krajów Zachodu zaprzepaściły najważniejsze nauki Marksa i Engelsa, uprawiały politykę ugody z burżuazją; inna dlatego, że nastąpił inny okres historyczny — imperializm, okres nazwany przez Lenina przededniem rewolucji proletariackiej. Zrozumiałe, że partia proletariatu, której zadaniem było stanąć na czele tej rewolucji, organizować ją, musiała być bojowa, wolna od wszelkich wpływów burżuazji i drobnomieszczaństwa, ściśle związana z masami robotniczymi, musiała mieć jasny program działania i jasno wytkniętą drogę. Musiała mieć jasno i wyraźnie wypisane na swym sztandarze: walka o władzę robotniczą — o dyktaturę proletariatu; musiała wychowywać „awangardę proletariatu, która potrafi wziąć władzę i p o p r o w a d z i ć c a ł y l u d do socjalizmu, organizować nowy ustrój i nadawać mu kierunek, być nauczycielem, kierownikiem, wodzem ogółu mas pracujących i wyzyskiwanych w organizowaniu ich życia społecznego bez burżuazji i przeciw burżuazji!" (Lenin). Słowem — musiała być partią nowego typu.

Inicjatorem, kierownikiem i duszą całej działalności zmierzającej do stworzenia takiej partii był Lenin. Niewiele było w owym okresie działaczy, którzy szli za Leninem, a jeszcze mniej takich, którzy w całej pełni rozumieli jego idee. Ale tym, który najbardziej, najlepiej i bez wahań przyswoił sobie idee leninowskie, był Stalin. Więcej. Nie tylko je przyswoił, ale je wzbogacał, stał się współtwórcą leninizmu.

Stalin, podobnie jak Lenin rozpoczął swą działalność od walki z ugodowcami, którzy zaśmiecali ruch robotniczy burżuazyjnymi i drobnomieszczańskimi poglądami, odwracali uwagę robotników od najważniejszego w owym okresie zadania — walki o obalenie caratu i przygotowania gruntu do walki o socjalizm. W latach 1898 — 1900 Stalin stoi na czele rewolucyjnej mniejszości gruzińskiej organizacji socjaldemokratycznej „Mesame-dasi" i prowadzi zaciętą walkę przeciwko ugodowcom.

Kiedy w grudniu 1900 r. zaczęła wychodzić „Iskra" leninowska, Stalin stanął całkowicie na jej stanowisku. Wyczuł on od razu w Leninie twórcę prawdziwej partii marksistowskiej, wodza i nauczyciela.

Niespełna rok później, od września 1901 roku, zaczęło wychodzić pierwsze nielegalne gruzińskie pismo socjaldemokratyczne, które konsekwentnie krzewiło idee leninowskiej „Iskry". Pismo się nazywało „Brdzoła" („Walka"), a jego założycielem i kierownikiem był Stalin.

W „Brdzole" i w szeregu innych rewolucyjnych pism gruzińskich owego okresu Stalin wydrukował wiele artykułów, w których rozwijał idee leninowskie, pomagał Leninowi założyć ideologiczny fundament partii marksistowskiej w Rosji.

Wiele lat później, w roku 1920, w artykule „Lenin jako organizator i wódz RKP", Stalin pisał:

„W obecnej dobie rewolucji proletariackiej, kiedy każde hasło partii i każde słowo wodza przechodzi próbę praktyki, proletariat stawia swym wodzom szczególne wymagania. Historia zna wodzów proletariackich, wodzów okresu burz, wodzów-praktyków, pełnych poświęcenia i śmiałych, ale słabych pod względem teoretycznym. Masy nieprędko zapominają nazwiska takich wodzów. Do nich należą na przykład Lassalle w Niemczech, Blanqui we Francji. Ruch jednak jako całość nie może żyć tylko wspomnieniami: potrzebuje jasnego celu (programu), niezłomnej linii (taktyki).

Bywają również wodzowie innego rodzaju, wodzowie okresu pokojowego, mocni w teorii, ale słabi w sprawach organizacyjnych i praktycznej pracy. Tacy wodzowie są popularni jedynie w górnej warstwie proletariatu i to tylko do pewnego czasu. Z nastaniem epoki rewolucyjnej, kiedy od wodzów wymaga się haseł rewolucyjno - praktycznych, teoretycy schodzą ze sceny ustępując miejsca nowym ludziom. Do takich należą na przykład Plechanow w Rosji, Kautsky w Niemczech.

By móc utrzymać się na stanowisku wodza rewolucji proletariackiej i partii proletariackiej, trzeba bezwzględnie łączyć w sobie teoretyczną siłę z praktyczno - organizacyjnym doświadczeniem ruchu proletariackiego".

Otóż takim właśnie wodzem, podobnie jak Lenin, był Stalin od samych początków swej działalności. Walczy piórem — jego prace pisane w latach 1901 — 1907, jak „Klasa proletariuszy i partia proletariuszy", „O rozbieżnościach partyjnych słów kilka", „Jak pojmuje socjaldemokracja kwestię narodową?", „Anarchizm czy socjalizm?" i wiele innych stanowią bezcenny wkład do marksistowskiej myśli teoretycznej. Charakterystyczną i wspólną cechą wszystkich tych prac jest to, że nie były one pisane w oderwaniu od życia, lecz rodziły się bezpośrednio na gruncie potrzeb ruchu rewolucyjnego, na gruncie potrzeb partii. Ta strona działalności Stalina pozostawała w nierozerwalnym związku z bezpośrednim udziałem w walce mas, z bezpośrednim kierowaniem ruchem rewolucyjnym. Na początku 1902 roku Stalin osobiście założył nielegalną drukarnię w Batumie, kierował strajkami w fabrykach batumskich i 9 marca 1902 roku zorganizował słynną demonstrację polityczną robotników Batumu. Ponad sześć tysięcy robotników z czerwonymi sztandarami, z hasłami „Niech żyje wolność!", „Precz z caratem!" wyszło na ulice. Na czele demonstrantów szedł 23-letni Stalin, który już wówczas — znany pod pseudonimem partyjnym „Soso"—był uznanym wodzem robotników Kaukazu. Demonstracja batumska dała początek fali politycznych demonstracji i wystąpień robotników i chłopów na Kaukazie i całym południu Rosji.

W latach rewolucji 1905 — 1907 Stalin osobiście kieruje walkami rewolucyjnymi na Kaukazie. Wbrew ugodowcom-mieńszewikom głosi i realizuje bezpośrednio w praktyce leninowską ideę hegemonii proletariatu w rewolucji, wciągając do ruchu przeciwko panom feudalnym i caratowi masy chłopskie. Uporczywie, wbrew ugodowcom nawołuje robotników do zbrojenia się i przygotowania powstania zbrojnego.

*

Jest rzeczą wiadomą: na każdym niepowodzeniu, na każdej klęsce żeruje wróg klasowy. Korzystając z nastrojów upadku i rozczarowania, które po porażce rewolucji 1905 roku przesączały się do szeregów robotniczych, agenci burżuazji — mieńszewicy zaczęli głosić konieczność zlikwidowania nielegalnej partii robotniczej. Stąd też nazwano ich wówczas likwidatorami. Szerzyli oni niewiarę w rewolucję, w jej zwycięstwo. Cały okres historyczny lat reakcji (1907—1912) i nowego przypływu ruchu rewolucyjnego (1912—1914) w Rosji wypełnia walka o zachowanie wiary mas w rewolucję, w jej nieuchronność oraz walka przeciwko likwidatorom o utrzymanie, rozbudowę, wzmocnienie sztabu tej rewolucji — nielegalnej partii. W okresie tym Stalin obok Lenina wystąpił jako najwybitniejszy organizator partii bolszewickiej. Lenin kierował partią z zagranicy, Stalin — bezpośrednio w Rosji. Od roku 1910 jest on pełnomocnikiem KC na Rosję; w roku 1912 na Konferencji Praskiej zostaje zaocznie wybrany do KC. Z jego też inicjatywy zgodnie ze wskazaniami Lenina został założony 5 maja 1912 roku główny organ partii bolszewickiej, gazeta „Prawda", która odegrała ogromną rolę w przygotowaniu partii i mas do rewolucji. „Prawda" 1912 roku — to założenie fundamentu pod zwycięstwo bolszewizmu w roku 1917" (Stalin).

Żandarmi carscy od samego początku wyczuli, jak niebezpiecznego wroga mają w osobie towarzysza Stalina, toteż „opiekują" się nim od samych początków jego działalności. Ciągle go tropią, wielokrotnie aresztują, osadzają w więzieniu, zsyłają. Ale nic nie jest w stanie przerwać działalności rewolucyjnej Stalina. Zza murów więzienia nie przestaje pisać odezw, artykułów, kierować ruchem, z miejsc zesłania ucieka przy pierwszej możliwości, zjawia się tam, gdzie partia go najbardziej potrzebuje. Pod tym względem jest bardzo charakterystyczny list Stalina do KC pisany z solwyczegodzkiego zesłania 31 grudnia 1910 roku. Pisze on tam między innymi: **„Teraz o sobie. Pozostaje mi sześć miesięcy** (tzn. do końca terminu zesłania — Red.). **Po upływie terminu jestem cały do usług. Jeśli brak ludzi jest rzeczywiście dotkliwy, to mogę ruszyć** (tzn. uciec — Red.) **natychmiast".**

W latach 1902—1917 towarzysz Stalin był wiele razy aresztowany i zsyłany, trzykrotnie ucieka z zsyłki.

Rewolucja lutowa 1917 roku **zastaje towarzysza Stalina** na zesłaniu. Ale 12 marca Stalin już jest w Piotrogradzie, a 14 marca ukazuje się w „Prawdzie" jego artykuł „O Radach Delegatów Robotniczych i Żołnierskich".

Stalin staje obok Lenina i razem z nim kieruje całą działalnością partii bolszewickiej, konsekwentnie realizuje linię leninowską przygotowania partii i mas do drugiego etapu rewolucji — przejścia od rewolucji burżuazyjno - demokratycznej do obalenia władzy wszystkich wyzyskiwaczy — do rewolucji socjalistycznej. Stalin jako najwierniejszy uczeń i współbojownik Lenina demaskuje zdradzieckie stanowisko Kamieniewa, Zinowjewa, Rykowa, którzy usiłowali zawrócić partię z rewolucyjnej drogi na manowce ugody z burżuazją.

Stalin, podobnie jak Lenin, podobnie jak twórcy socjalizmu naukowego, Marks i Engels, nie boi się obalać starych, głoszonych w ciągu dziesięcioleci teorii, twierdzeń, które mogły być i były słuszne dla pewnego okresu historycznego, a stały się niesłuszne, przestarzałe, szkodliwe w nowych warunkach, w nowym okresie historycznym. Stalin zwalcza tych, którzy ślepo trzymają się litery marksizmu zaprzepaszczając jego rewolucyjnego ducha. Stalin z pogardą odrzuca poglądy tych, którzy nie wierzą w rozbudzoną przez rewolucję inicjatywę twórczą mas, nie wierzą w to, że zapał rewolucyjny mas zdolny jest dokonać o wiele więcej niż to, co burżuazyjna nauka i myśl drobnomieszczańska uważają za możliwe.

W sierpniu 1917 roku na VI Zjeździe partii, który przeszedł do historii jako zjazd przygotowania Października, Stalin odpowiadając trockistom i bucharinowcom wypowiedział słynne słowa: **„Nie jest wykluczona możliwość, że właśnie Rosja będzie krajem torującym drogę do socjalizmu... Trzeba odrzucić przestarzały pogląd, że tylko Europa może wskazać nam drogę. Istnieje marksizm dogmatyczny i marksizm twórczy. Ja stoję na gruncie tego ostatniego".**

Dzisiaj jest to dla nas oczywiste i bezsporne. Ale wówczas trzeba było geniuszu Lenina i Stalina, aby to przewidzieć i przezwyciężyć przestarzałe poglądy nie tylko wśród mas, ale i w samej partii. Trzeba było geniuszu Stalina, aby po śmierci Lenina zdruzgotać kontrrewolucyjny trockizm, obronić, uzasadnić i rozwinąć leninowską teorię o możliwości zwycięstwa socjalizmu w jednym z osobna wziętym kraju.

*

16 października 1917 roku Komitet Centralny bolszewików powołał do życia Ośrodek Partyjny do kierowania powstaniem. Na czele tego ośrodka staje Stalin. Wraz z Leninem był Stalin organizatorem **Wielkiej Rewolucji Październikowej, wraz z Leninem prowadził klasę robotniczą do powstania zbrojnego, do rewolucji socjalistycznej.** Wraz z Leninem był założycielem pierwszego na świecie państwa socjalistycznego.

Nowy etap historii Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, rozpoczynający się od dojścia bolszewików do władzy, związany jest z nowymi, historycznymi kartami działalności Stalina jako organizatora zwycięstw na frontach wojny domowej, teoretyka partii i wodza narodów radzieckich, inspiratora i realizatora rewolucyjnych przemian w ZSRR.

Z nazwiskiem Stalina związane są wszystkie zwycięstwa Armii Czerwonej na wszystkich decydujących frontach w latach 1918—1921.

W roku 1922 Stalin na wniosek Lenina obrany został sekretarzem generalnym Komitetu Centralnego partii. Pod jego bezpośrednim kierownictwem dokonano olbrzymiej pracy nad utworzeniem narodowych republik radzieckich i zjednoczeniem ich w jedno państwo związkowe — ZSRR. Na wniosek Lenina i Stalina 30 grudnia 1922 roku na I Wszechzwiązkowym Zjeździe Rad powzięto historyczną uchwałę o utworzeniu Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich.

Po śmierci Lenina (21 stycznia 1924 roku) leninowski trzon Komitetu Centralnego oraz cała partia bolszewicka skupiły się wokół Stalina — najwierniejszego i najwytrwalszego kontynuatora dzieła Lenina. W imieniu partii bolszewickiej Stalin złożył nad trumną Lenina przysięgę, że przykazania jego zostaną wypełnione. W zaciętej walce z trockistami Stalin zespolił partię pod sztandarami leninizmu. Wydana w 1924 roku praca Stalina „O podstawach leninizmu", która jest mistrzowskim wykładem i głębokim teoretycznym uzasadnieniem leninizmu, uzbrajała wówczas i uzbraja obecnie rewolucjonistów całego świata w ostry oręż teorii marksistowsko-leninowskiej.

Stalinowska nauka o industrializacji stała się podstawą zwycięskiego budownictwa socjalizmu w ZSRR. W latach 1930—1934 partia bolszewicka w zaciętej walce z agentami burżuazji i międzynarodowego imperializmu — trockistami i bucharinowcami, zrealizowała pod przewodem Stalina jedno z najtrudniejszych po zdobyciu władzy, historycznych zadań rewolucji proletariackiej — poprowadziła miliony drobnych gospodarstw chłopskich, opartych na własności prywatnej, na drogę kołchozów, na tory socjalizmu. Realizacja stalinowskich pięciolatek, uprzemysłowienie kraju i stworzenie największego w świecie rolnictwa, opartego na pracy zespołowej, dało całemu światu niezbite dowody wyższości socjalizmu nad kapitalizmem. Realizacja stalinowskich planów industrializacji i kolektywizacji stworzyła najważniejsze przesłanki wszystkich dalszych sukcesów budownictwa socjalizmu oraz przesłanki wspaniałego zwycięstwa Kraju Rad nad faszyzmem w drugiej wojnie światowej. Stworzyła przesłanki zwycięstwa socjalizmu we wszystkich krajach demokracji ludowej.

Stalin był twórcą pierwszej konstytucji społeczeństwa socjalistycznego uchwalonej 5 grudnia 1936 roku. Konstytucja Stalinowska znamionowała wkroczenie Kraju Rad w nowy okres zakończenia budowy społeczeństwa socjalistycznego i stopniowego przechodzenia do komunizmu. Historyczne, o znaczeniu światowym zdobycze narodu radzieckiego, które przekształciły socjalizm w rzeczywistość, osiągnięte zostały pod kierownictwem Stalina.

Ogromną rolę w ideowym wychowaniu kadr partyjnych Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego i wszystkich partii komunistycznych i robotniczych świata odgrywa napisany przez Stalina „Krótki kurs historii WKP(b)", który jest genialnym uogólnieniem doświadczenia dziejów partii bolszewickiej. Praca Stalina „O materializmie dialektycznym i historycznym", będąca jednym z rozdziałów „Historii WKP(b)", jest jednym z największych osiągnięć marksistowsko - leninowskiej myśli filozoficznej.

Stalin uzasadnił możliwość zbudowania komunizmu nawet w warunkach otoczenia kapitalistycznego, rozwinął naukę Marksa, Engelsa, Lenina o państwie, stworzywszy w pełni opracowaną teorię państwa socjalistycznego.

*

W latach najazdu hitlerowskiego Stalin stanął na czele sił zbrojnych ZSRR, na czele walki narodu radzieckiego z faszyzmem. W najcięższych latach wojny Stalin był źródłem natchnienia dla Armii Radzieckiej, narodu radzieckiego i wszystkich walczących przeciwko jarzmu hitlerowskiemu narodów świata. W latach wojny rozwijał On w dalszym ciągu naukę marksistowsko - leninowską. Wykazał, że źródłem potęgi państwa radzieckiego jest radziecki ustrój socjalistyczny. Towarzysz Stalin wykazał, że patriotyzm radziecki to patriotyzm nowego typu, patriotyzm wolnego narodu socjalistycznego. Towarzysz Stalin jeszcze bardziej udoskonalił przodującą radziecką wiedzę wojskową. Opracował On tezę o stale działających czynnikach, które mają decydujące znaczenie dla losów wojny, o aktywnej obronie i prawach kontrofensywy, o współdziałaniu poszczególnych rodzajów wojsk i techniki bojowej we współczesnych warunkach wojny. Pod Jego wodzą wojska radzieckie dokonały wspaniałej operacji okrążenia i rozbicia wroga pod Stalingradem, co stało się zwrotnym punktem w przebiegu wojny. Dowodzone przez Stalina armie radzieckie wyparły wroga z ZSRR i wyzwoliły narody Europy spod jarzma hitleryzmu. Zwycięstwo armii radzieckiej stworzyło warunki zwycięstwa ludu w szeregu krajów Europy i Azji. W swym referacie wygłoszonym w 28 rocznicę Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej Mołotow powiedział: *„To nasze szczęście, że w trudnych latach wojny Armię Czerwoną i naród radziecki prowadził mądry i doświadczony wódz Związku Radzieckiego — Wielki Stalin".*

*

Prace Stalina napisane po Rewolucji Październikowej wypełniają wiele tomów i obejmują najróżniejsze zagadnienia. Ale przez wszystkie te prace przewija się czerwoną nicią jedna myśl, jedna nauka: nie wolno zapominać o wrogu klasowym, o walce klasowej. Trzeba umieć na każdym szczeblu historycznym dostrzec metody wroga, umiejętnie go demaskować i ustawicznie wypierać. W kwietniu 1929 roku, w przemówieniu „O odchyleniu prawicowym w WKP(b)" Stalin tłumaczy: **„Nie było jeszcze w historii wypadku, by klasy umierające schodziły ze sceny dobrowolnie. Nie było jeszcze w historii wypadku, by umierająca burżuazja nie wypróbowała wszystkich resztek swych sił w celu obrony swego istnienia. Niezależnie od tego, czy nasz dołowy aparat radziecki będzie dobry czy zły, nasz pochód naprzód, nasza ofensywa będzie redukować elementy kapitalistyczne i będzie je wypierała, one zaś, klasy umierające, będą stawiały opór wbrew wszystkiemu.**

Oto co jest podstawą zaostrzenia się walki klasowej w naszym kraju.

...Klasy obumierające stawiają opór nie dlatego, że stały się silniejsze niż my, lecz dlatego, że socjalizm wzrasta szybciej niż one, one zaś stają się słabsze niż my. I właśnie dlatego, że stają się słabsze, przeczuwają kres swego istnienia i zmuszone są stawiać opór ze wszystkich sił, wszelkimi środkami.

Oto na czym polega mechanizm zaostrzenia się walki klasowej i oporu kapitalistów w obecnym momencie historycznym".

I Stalin dalej uczy:

„Na czym powinna polegać polityka partii wobec takiego stanu rzeczy?

Powinna polegać na budzeniu klasy robotniczej i wyzyskiwanych mas wsi, podnoszeniu ich zdolności bojowej i rozwijaniu ich mobilizacyjnej gotowości do walki z elementami kapitalistycznymi miasta i wsi, do walki ze stawiającymi opór wrogami klasowymi".

W sprawozdaniu politycznym na XVI Zjeździe WKP(b) towarzysz Stalin zwraca uwagę na drugą stronę tego zagadnienia:

„Należy mieć na uwadze... że opór ginących klas naszego kraju nie występuje w izolacji od świata zewnętrznego, lecz że znajduje poparcie otoczenia kapitalistycznego. Otoczenie kapitalistyczne nie może być traktowane jako zwykłe pojęcie geograficzne. Otoczenie kapitalistyczne — to znaczy, że wokół ZSRR istnieją wrogie siły klasowe, gotowe poprzeć naszych wrogów klasowych wewnątrz ZSRR i moralnie, i materialnie, i w drodze blokady finansowej, i w razie czego w drodze interwencji zbrojnej. Rzecz dowiedziona, że szkodnictwo naszych speców, antyradzieckie wystąpienia kułactwa, podpalanie i wysadzanie naszych zakładów pracy i budowli subsydiowane i inspirowane jest z zewnątrz".

W innym miejscu Stalin znowu mówi:

„Trzeba mieć na uwadze, że resztki rozbitych klas w ZSRR nie są osamotnione. Mają one bezpośrednie poparcie naszych wrogów poza granicami ZSRR. Błędem byłoby sądzić, że sfera walki klasowej ogranicza się do granic ZSRR. O ile walka klasowa jednym swoim końcem tkwi w obrębie ZSRR, to drugim swoim końcem sięga ona w teren otaczających nas państw burżuazyjnych...".

Czyż trzeba dodawać, że wszystko to dotyczy obecnie również naszego kraju i wszystkich krajów demokracji ludowej? Słowa Stalina wypowiedziane 15—20 lat temu brzmią dla nas jako żywy nakaz czujności klasowej, nakaz nieustawania w walce z wrogiem klasowym.

*

W swoich pracach Stalin ustawicznie podkreślał — jako jeden z zasadniczych warunków wykonania przez partię jej zadań — zachowanie jak najściślejszej więzi z masami, przysłuchiwanie się głosowi mas. W referacie „O brakach w pracy partyjnej", wygłoszonym w 1937 roku, towarzysz Stalin mówił:

„Lenin uczył nas, aby nie tylko uczyć masy, ale też uczyć się od mas...

My, kierownicy, widzimy rzeczy, wydarzenia, ludzi tylko z jednej strony, powiedziałbym — z góry, toteż nasze pole widzenia jest mniej lub bardziej ograniczone. Masy, przeciwnie, widzą rzeczy, wydarzenia, ludzi z innej strony, powiedziałbym — od dołu, toteż ich pole widzenia jest również do pewnego stopnia ograniczone. Aby osiągnąć słuszne rozwiązanie kwestii, trzeba połączyć oba te doświadczenia. Tylko w tym wypadku kierownictwo będzie właściwe.

...Aby kierować w sposób właściwy, należy doświadczenie kierowników uzupełnić doświadczeniem mas partyjnych, doświadczeniem klasy robotniczej, doświadczeniem mas pracujących, doświadczeniem tak zwanych «małych ludzi».

A kiedy jest to możliwe?

Jest to możliwe tylko w tym wypadku, jeżeli kierownicy są związani jak najściślej z masami, jeżeli są związani z masami partyjnymi, z klasą robotniczą, z chłopstwem, z inteligencją pracującą.

Łączność z masami, zacieśnianie tej łączności, gotowość przysłuchiwania się głosowi mas — oto na czym polega siła i niezwyciężona moc bolszewickiego kierownictwa".

*

Urzeczywistniany obecnie w ZSRR wielki plan przekształcenia przyrody powstał z inicjatywy Stalina. Setki, tysiące lat ludzkość rozpatrywała przyrodę, warunki geograficzne jako coś, co ciąży nad człowiekiem, wobec czego człowiek zawsze jest bezradny. Tysiące lat klechy różnych wyznań wpajali ludziom, że otaczający nas świat jest tworem sił nadprzyrodzonych, że człowiek jest jedynie drobnym pyłkiem wśród żywiołów, podcinali wiarę w twórcze siły człowieka. Dopiero marksizm-leninizm wykazał, że tak nie jest. I oto pod kierownictwem Stalina rozpoczęto wznoszenie wielkich budowli komunizmu, realizację wielkich planów zmieniających przyrodę całych obwodów i krajów, planów, które coraz bardziej podporządkowują żywioł człowiekowi, zmieniają kierunek rzek, znoszą góry, przekształcają pustynie w żyzne pola, pomnażają wielokrotnie możliwości wyżywienia i bogatego życia dla milionów ludzi. Wszystko to już dziś tworzy się w Związku Radzieckim, wszystkim tym kierował do ostatniej chwili życia Stalin.

*

Imię Stalina stało się symbolem walki o pokój. Bo Stalin — to socjalizm, a socjalizm — to znaczy tworzenie, budownictwo, pokój, to znaczy — wszystko dla człowieka.

W swych teoretycznych pracach Stalin rozwinął i posunął naprzód wszystkie dziedziny marksizmu-leninizmu.

Ogromny wkład teoretyczny wniósł Stalin do leninowskiej nauki o imperializmie. Rozwijając tezy Lenina o prawach rządzących w okresie przejściowym od kapitalizmu do socjalizmu, uogólniając doświadczenie budownictwa socjalizmu w ZSRR, opracował i uzasadnił Stalin wszystkie podstawowe prawa rozwoju ekonomiki socjalistycznej, doprowadził do końca rozpoczęte przez Lenina wielkie dzieło stworzenia ekonomii politycznej socjalizmu. Prace jego dotyczące kwestii narodowo-kolonialnej są gwiazdą przewodnią dla ruchu narodowo - wyzwoleńczego w krajach kolonialnych i zależnych. Znakomita praca J. W. Stalina „Marksizm a zagadnienia językoznawstwa" stworzyła trwały marksistowski fundament nauki o języku i twórczo rozwinęła szereg zagadnień materializmu dialektycznego i historycznego. Nie ma ani jednej dziedziny wiedzy, ani jednej dziedziny działalności naukowej, gospodarczej, kulturalnej, której by Stalin nie wzbogacił nowymi ideami, której by Stalin nie dał bodźca do nowych odkryć, nowego postępu.

Ukazanie się w przededniu otwarcia XIX Zjazdu KPZR ostatniej pracy towarzysza Stalina „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR" stało się wielkim wydarzeniem w życiu nie tylko KPZR, ale i wszystkich partii komunistycznych i robotniczych całego świata, posiada ogromne znaczenie dla całego międzynarodowego ruchu robotniczego.

W pracy tej towarzysz Stalin wszechstronnie zbadał i naświetlił podstawowe zagadnienia produkcji i podziału dóbr materialnych w społeczeństwie socjalistycznym, wytyczył drogi stopniowego przejścia od socjalizmu do komunizmu i wskazał podstawowe warunki tego przejścia.

W pracy tej towarzysz Stalin naukowo uzasadnił i sformułował podstawowe prawo ekonomiczne socjalizmu i podstawowe prawo ekonomiczne współczesnego kapitalizmu.

W pracy tej towarzysz Stalin wykazał rozpad jednolitego rynku światowego, pogłębienie się kryzysu światowego systemu kapitalistycznego i nieuchronność wojen między krajami kapitalistycznymi.

„Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR" to nowy genialny wkład towarzysza Stalina w skarbnicę teorii marksizmu - leninizmu, który dopomoże wszystkim partiom robotniczym w ich walce o obalenie kapitalizmu, o pokój między narodami.

Ostatnia praca Stalina legła u podstaw wszystkich prac XIX Zjazdu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego. **W myśl uchwały Zjazdu praca ta będzie też wytyczną dla** komisji wybranej przez Zjazd do ponownego opracowania programu KPZR.

XIX Zjazd Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego stał się potężną demonstracją zespolenia się wokół towarzysza Stalina nie tylko wszystkich narodów Kraju Rad, ale i wszystkich postępowych sił narodów całego świata.

W swym przemówieniu na XIX Zjeździe towarzysz Stalin wykazał, że umiłowanie własnej Ojczyzny — patriotyzm i proletariacki internacjonalizm są nierozdzielne, wskazał, że jedyną siłą, która w naszej epoce potrafi obronić i reprezentować interesy narodu, jest klasa robotnicza i jej partia, wskazał nieuchronność upadku kapitalizmu i zwycięstwa socjalizmu na całym świecie.

*

Nam, robotnikom, chłopom, wszystkim ludziom pracy Polski Ludowej, towarzysz Stalin był szczególnie bliski i drogi. Był nam bliski i drogi jako wódz i nauczyciel wszystkich walczących o socjalizm i budujących socjalizm. Jako sternik wielkiego Kraju Rad, który poprzez wszystkie burze dziejowe, wbrew wszystkim imperialistycznym potęgom pewną ręką prowadził ojczyznę ludzi pracy — Kraj Rad — ku komunizmowi. Jako największy po Leninie sternik Rewolucji Rosyjskiej, która dwukrotnie — w latach 1918 i w 1944 — 1945 — przyniosła naszej ojczyźnie niepodległość. Jako pogromca faszyzmu hitlerowskiego i postrach wszystkich pragnących iść w ślady tego faszyzmu. Jako ten, który na każdym kroku uczył nas budować nowe życie. Jako ten, któremu naród polski — jak to stwierdził towarzysz Bierut — *„zawdzięcza wielki, historyczny zwrot w stosunkach między Polską a ZSRR..."*, dzięki któremu *„Polska Ludowa, odrodzona w nowych granicach, oparta o Odrę, Nysę i Bałtyk, jest organizmem państwowym narodowo jednolitym, o zdrowej strukturze gospodarczej, o wielkich możliwościach rozwojowych"*, dzięki któremu kraj nasz raz na zawsze wyzwolił się od *„penetracji imperialistycznej, która skrzywiała i wypaczała rozwój Polski"*, dzięki któremu *„suwerenność Polski jest zabezpieczona"*.

Józef Stalin był nam szczególnie bliski i drogi jako ten, który na różnych etapach polskiego ruchu robotniczego pomagał nam znajdować właściwą drogę i którego nauki są dla nas drogowskazem w realizacji wielkich planów budownictwa socjalizmu w naszym kraju.

Józef Stalin był i pozostanie na wieki sztandarem idei, o której realizację walczą pod przewodem komunistów setki milionów ludzi na wszystkich kontynentach, idei, która przyświeca klasie robotniczej i ludziom postępu całego świata, idei, która powiedzie ludzkość do zwycięstwa komunizmu.

Przed Międzynarodowym Dniem Kobiet

Nowymi osiągnięciami produkcyjnymi witają kobiety polskie zbliżający się dzień 8 marca

Kobiety polskie dokumentują swą niezłomną wolę walki o pokój, o umocnienie sił Ludowej Ojczyzny. Nowymi osiągnięciami w pracy zawodowej i społecznej witają one zbliżający się dzień 8 marca.

O nowych osiągnięciach produkcyjnych meldują kobiety zatrudnione przy budowie wielkiego kombinatu przemysłowego **Nowa Huta.**

„Czynem swym pragniemy wyrazić miłość i przywiązanie do Polski Ludowej oraz naszego ukochanego Wodza i Nauczyciela Bolesława BIERUTA — powiedziała **Regina Barczyk**, betoniarz ZPB z Nowej Huty. Jesteśmy teraz współgospodarzami i współbudowniczymi naszej Ojczyzny. Nie będziemy szczędzić sił, ażeby pomnożyć jej bogactwo i potęgę. Nie będziemy szczędzić sił w walce o pokój".

Masowe zobowiązania podjęte przez pracownice kombinatu pozwolą poszczególnym załogom na poważne skrócenie terminu robót oraz dalszą obniżkę kosztów własnych. Zobowiązania podjęły tu m. in. robotnice budowlane **Felicja Smurek, Eugenia Dubos, Stanisława Chlopek** i inne postanawiając jeszcze bardziej wzmóc dotychczasową wydajność w pracy.

Kobiety zatrudnione w Jeleniogórskich Zakładach Włókien Sztucznych postanowiły do dnia 8 marca dać Państwu dodatkową produkcję znacznej wartości. M. in. robotnice z oddziałów kręcalni tego zakładu zobowiązały się wyprodukować ponadplanowo 100 kg przędzy.

Wiele cennych zobowiązań podejmują również kobiety wiejskie zrzeszone w kołach gospodyń SCh. Członkinie koła gospodyń w **Zarzeczu, gm. Modliborzyce**, woj. lubelskie pragnąc uczcić zbliżający się dzień 8 marca zobowiązały się zwiększyć hodowlę trzody chlewnej o 48 sztuk, hodowlę drobiu o 100 sztuk i hodowlę bydła o 5 sztuk. Ponadto postanowiły one dostarczyć Państwu ponad plan 1000 kg żywca, 1.200 litrów mleka i 5 tys. sztuk jaj.

Czyn trzech warszawskich murarek...

(Informacja własna)

Halina Ber, Stanisława Tratkiewicz i Józefa Prusińska w czwartek 5 bm. przy stawianiu ściany kominowej w nowopowstającym domu w osiedlu mieszkaniowym na Kole, przy ul. Elekcyjnej, ułożyły w ciągu 7,5 godzin pracy — 20.988 cegieł. Dzięki temu przyśpieszyły one dalsze prace przy budowie domu, który będzie mógł być wcześniej oddany do użytku świata pracy.

Czwartkowe osiągnięcie polskich murarek jest tym bardziej cenne, że w myśl Katalogu Norm nr 2, na ułożenie tylu cegieł potrzebnych jest ponad 214 godzin.

Uzyskując 951 proc. normy zetempówki, kol. kol. **Ber, Tratkiewicz** oraz kol. **Prusińska** godnie uczciły Dzień Kobiet pracą dla Polski Ludowej.

R. Z.

Załogi kopalń węgla brunatnego przyspieszają remonty maszyn i rozwijają współzawodnictwo

Katowickie przemówienie Prezesa Rady Ministrów Bolesława BIERUTA, stawiające zagadnienie pełnego, rytmicznego wykonywania zadań w dziedzinie wydobycia węgla kamiennego spotkało się z szerokim oddźwiękiem również wśród robotników zatrudnionych przy wydobywaniu węgla brunatnego — cennego paliwa dla potrzeb energetyki, ważnego środka opałowego oraz surowca dla przemysłu chemicznego.

Kierownictwo jednej z dolnośląskich kopalń węgla brunatnego przygotowało szczegółowy plan przebudowy i budowy nowych urządzeń transportowych, aby zapewnić sprawną odstawę wydobytego węgla. Znacznie wzmogły się również prace przy robotach przygotowawczych. Aktyw partyjny i związkowy przystąpił do popularyzowania współzawodnictwa pracy w tej kopalni, dzięki czemu objęło już ono m. in. niemal całą załogę oddziału przewozowego.

Kierownictwo techniczne kopalni podejmuje obecnie środki zmierzające do dalszego usprawnienia pracy, przyspieszenia remontów maszyn wydobywczych, elektrowozów itp. Kierownictwo polityczne pracuje nad umasowieniem współzawodnictwa i podniesieniem dyscypliny pracy. Z inicjatywy aktywu związkowego przystąpiono do szkolenia zwrotniczych-sygnalistów, maszynistów elektrowozów i robotników zatrudnionych przy **konserwacji torów.**

Ogólnokrajowa Konferencja FPK rozpoczęła obrady

5 marca w Gennevilliers pod Paryżem rozpoczęły się obrady Ogólnokrajowej Konferencji Francuskiej Partii Komunistycznej.

Sekretarz FPK **Jacques Duclos** wygłosił referat „Walka Francuskiej Partii Komunistycznej na czele klasy robotniczej i mas ludowych o przywrócenie niezawisłości narodowej i utrzymanie pokoju, w obronie swobód demokratycznych, o likwidację społecznej reakcji, o zadośćuczynienie żądaniom robotników i narodu, o zmianę polityki godnej z wolą narodu francuskiego".

Demonstracje antyimperialistyczne w Teheranie

5 bm. Irańskie Narodowe Towarzystwo Walki przeciwko imperializmowi wezwało całą ludność **Teheranu** do wzięcia udziału w wiecu o godz. 15 na **Placu Bacharistańskim** przed gmachem Medżlisu. Jednakże policja i władze wojskowe w godzinach rannych tegoż dnia skierowały na wszystkie ulice prowadzące do Placu Bacharistańskiego silne oddziały wojska uzbrojone w karabiny maszynowe. W związku z tym wiec nie doszedł do skutku.

W dniu tym odbyły się jednak w **Teheranie** liczne wiece lokalne, które przekształciły się w demonstrację. Na wiecach tych mówcy wysuwali hasła rzucone przez Towarzystwo Walki przeciwko imperializmowi w odezwie z 1 marca br. do narodu: „Położyć kres rozmowom w sprawie nafty z imperialistami anglo-amerykańskimi i ich ingerencji w wewnętrzne sprawy Iranu!", „Domagamy się zapewnienia swobód demokratycznych w całym kraju i zniesienia stanu wojennego!" itp.

W wielu miejscach policja otworzyła ogień do uczestników wieców i demonstracji. Jak podaje dziennik „Dad", w czasie demonstracji 50 osób odniosło **rany. 150 osób aresztowano.**

Narciarskie Mistrzostwa Polski rozpoczęte

Bujakówna i Gąsienica — Ciaptak zdobywają pierwsze tytuły mistrzowskie w slalomie-gigancie

(Telefonem od specjalnego wysłannika)

W czwartek, 5 bm. rozpoczęły się w Szczyrku narciarskie mistrzostwa Polski, w których **biorą** udział reprezentacje **wszystkich zrzeszeń sportowych.** Do tegorocznych mistrzostw zgłoszona została rekordowa liczba 403 zawodników i zawodniczek.

W przeddzień rozpoczęcia zawodów cały Szczyrk pokrył się grubą warstwą świeżego śniegu.

W pierwszym dniu mistrzostw rozegrano slalom-gigant mężczyzn i kobiet oraz konkurs skoków otwartych do biegu złożonego.

Największą niespodzianką w slalomie-gigancie tak mężczyzn jak i kobiet była duża porażka naszych zwycięzców z Semmering.

Trasa slalomu kobiet nie była trudna. Prowadziła ona ze Skrzycznego poprzez 38 bramek ustawionych na długości 1300 m przy różnicy wzniesień 370 m. **Barbara Grocholska** zawiodła nasze oczekiwania. Ze startu ruszyła ona szybko i pięknie mijała pierwsze kilkanaście bramek. Mniej więcej na połowie trasy chcąc skrócić zjazd do bramki mija ją bokiem, upada, następnie szybko wraca z powrotem do tej bramki tracąc jednak kilkanaście cennych sekund. **Grocholska musiała zadowolić się dopiero 18-tym miejscem z czasem 2.15,0.** Również nasza druga reprezentantka na X Akademickie Mistrzostwa Świata **Maria Kowalska** miała lekki upadek na najtrudniejszym odcinku trasy obfitującym w ostre zakręty. **Kowalska zajęła dodopiero trzecie miejsce z czasem 1.59,2.**

Miłą niespodziankę sprawiły dwie zawodniczki AZS **Anna Bujak i Barbara Orkisz,** które od startu do mety jechały wolniej, bardziej opanowanie i ostrożnie, co w rezultacie dało **Bujakównie** pierwsze miejsce z czasem 1,51,3 i **Orkisz** drugie miejsce z czasem 1.55,2.

Również slalom-gigant mężczyzn przyniósł niespodziewaną porażkę naszych zwycięzców z **Semmering.** Slalom odbył się na tej samej trasie, na której uprzednio zjeżdżały kobiety z 200 m przedłużeniem. Na trasie było 43 bramki, a różnica wzniesień wynosiła 390 m. Dla mężczyzn trasa była bardzo łatwa toteż wszyscy zawodnicy jechali odważnie i pewnie. **Niespodziewanie pierwsze miejsce zajął Gąsienica - Ciaptak (CWKS) w czasie 1.52, przed Stanisławem Wawrytką II (CWKS) w czasie 1.52. Andrzej Roj (AZS) uplasował się dopiero na trzecim miejscu z czasem 1.54,1 przed Józefem Marusarzem (CWKS) 1.56,3, Stefanem Dziedzicem (AZS) 1.56,4, Płonką i Zaryckim.**

W skokach do biegu złożonego wprawdzie pewnie zwyciężył **Stanisław Marusarz** ale nie wiele mu ustępuje **Aleksander Kowalski,** odznaczając się równie pięknym i długim lotem ale za to gorszym lądowaniem. Dobrą formę wykazali: **Węgrzynkiewicz, Krzeptowski - Daniel, Kula i Wieczorek.**

Wyniki skoków do biegu złożonego przedstawiają się następująco:

1) **Stanisław Marusarz** (CWKS) skoki 53:58.5 m nota 211.3. 2) **Aleksander Kowalski** (CWKS) skoki 55:56 m nota 209.4, 3) **Węgrzynkiewicz** (Spójnia) skoki 49,5 i 56 m nota 208.1.

J. DEMPNIAK

Spółdzielcy realizują uchwały I Krajowego Zjazdu Spółdzielczości Produkcyjnej

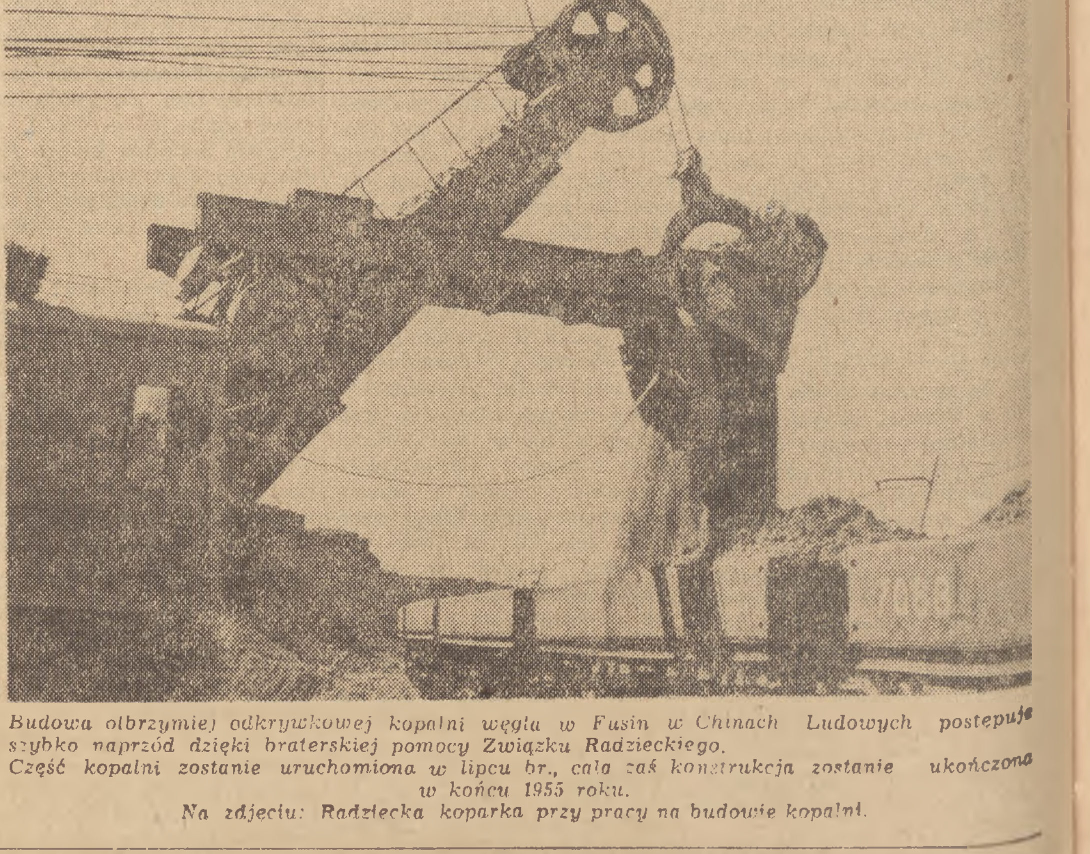
Członkowie spółdzielni produkcyjnych woj. szczecińskiego, którzy uczestniczyli w obradach Krajowego Zjazdu Spółdzielczości, dzielą się obecnie na zebraniach swoimi wrażeniami, zapoznają spółdzielców z uchwałami Zjazdu i wysuwają konkretne wnioski — jak zastosować te uchwały we własnych spółdzielniach.

Do późnych godzin wieczornych trwało jedno z takich zebrań w spółdzielni produkcyjnej w **Rzystnowie** w pow. kamieńskim. Na zebranie to oprócz wszystkich członków spółdzielni i ich rodzin przyszli niemal wszyscy indywidualni chłopi. Sekretarz organizacji partyjnej — **Czesław Krzymowski** i chlewmistrzyni **Aniela Zielińska,** delegaci na Krajowy Zjazd, wyczerpująco odpowiadali na liczne pytania mężczyzn i kobiet.

Tego wieczoru wstąpili do spółdzielni **Fulawski, Rudnicki, Workowski, Wilanowska** i inni.

Wyciągając wnioski z uchwał Zjazdu, spółdzielcy utworzyli brygadę polową pod kierownictwem **Wacława Maczkowa** oraz brygadę hodowlaną z **Janem Brodawką** na czele. Spółdzielcy postanowili też znacznie rozszerzyć areał upraw technicznych, założyć spółdzielczy ogród i jeszcze bardziej rozwinąć spółdzielczą hodowlę. Już następnego dnia razem ze starymi spółdzielcami wyszli do roboty nowi członkowie.

O tym, że Rzystnowo oddziaływuje silnie na okolicznych chłopów indywidualnych świadczy fakt, że chłopi sąsiedniej gromady w Jarszewku również zrzeszyli się w spółdzielnię. Oprócz przykładu niemniej ważną rolę odegrała konkretna pomoc oraz praca polityczna członków organizacji partyjnej **Rzystnowa** z chłopami w **Jarszewku.**

Budowa olbrzymiej odkrywkowej kopalni węgla w Fusin w Chinach Ludowych postępuje szybko naprzód dzięki braterskiej pomocy Związku Radzieckiego. Część kopalni zostanie uruchomiona w lipcu br., cała zaś konstrukcja zostanie ukończona w końcu 1955 roku.

Na zdjęciu: Radziecka koparka przy pracy na budowie kopalni.

O wyższy poziom wychowania fizycznego i sportu w szkołach

(Skrót referatu przewodniczącego GKKF tow. W. Reczka, wygłoszonego w dniu 4 marca br na naradzie GKKF)

Państwo nasze wysoko ceni kulturę fizyczną jako ważną część kultury ogólnonarodowej. Partia i Rząd w wychowaniu fizycznym widzi **ważny instrument socjalistycznego wychowania człowieka.** W oparciu o twórczą ideę marksizmu - leninizmu o doświadczenia radzieckie **rozwijać i wychowywać chcemy młodzież zdrową i silną, zdolną do pracy i do walki, młodzież patriotyczną i oddaną wielkiej sprawie budowy socjalizmu.**

Rozwój kultury fizycznej i nasze osiągnięcia w tej dziedzinie są niewspółmierne do całokształtu osiągnięć naszego kraju. Bezsporne osiągnięcia na odcinku wych. fiz. i sportu wśród młodzieży szkolnej wyrażające się setkami tysięcy zdobytych odznak BSPO, olbrzymim udziałem w marszach jesiennych czy biegach narodowych, w stałym wzroście kół sportowych, w rozbudowie urządzeń sportowych w szkołach, nie mogą nam przysłonić faktu, że zarówno poziom jak i zasięg wychowania fizycznego i sportu w szkołach jest jeszcze niedostateczny. Jest to niewątpliwie nasięgstwem niezrozumienia i niedoceniania roli wychowania fizycznego jako nieodłącznej części wychowania socjalistycznego młodzieży.

Rozwój sportu — to podniesienie sprawności młodzieży do pracy i obrony

Jakie cele chcielibyśmy osiągnąć poprzez radykalną poprawę stanu wychowania fizycznego i sportu w szkolnictwie.

Chodzi nam przede wszystkim o pełną powszechność i **wysoki poziom wychowania fizycznego i sportu w szkołach.** Powszechność i wysoki poziom kultury fizycznej będą wpływały

— na zdrowotność młodzieży a co za tym idzie na tężyznę fizyczną narodu.

— uczynią naszą młodzież zdolną do pracy i obrony ojczyzny i sprzyjać będą kształtowaniu się wartościowych cech charakteru **młodzieży.**

— przyczynią się w krótkim okresie czasu do **umasowienia** sportu w Polsce i podniesienia poziomu czołówki sportowej.

— udostępnią naszej młodzieży wiele radosnych przeżyć i pożytecznych rozrywek, które znaleźć można w zbiorowym współżyciu i w współzawodnictwie sportowym.

Więcej troski o sprawy sportu ze strony władz szkolnych

Bezsporne osiągnięcia w zakresie upowszechnienia wychowania fizycznego nie **mogą przysłonić nam wielu poważnych braków i niedociągnięć.** Trzeba nam w pełni zdawać sobie sprawę, że **istnieje poważna rozbieżność między oficjalną liczbą młodzieży objętej wychowaniem fizycznym — a praktyką w terenie.**

W wielu szkołach godziny przeznaczone na wychowanie fizyczne — to „rezerwa" dla nauczycieli matematyki, historii. Poważna ilość szkół realizuje wychowanie fizyczne w niepełnym wymiarze godzin, nie mało jest również szkół, w których poziom zajęć wf jest zastraszająco niski.

Niewątpliwie **jedną z podstawowych przyczyn jest dotkliwy brak kadr nauczycielskich WF** oraz niewystarczająca ilość sal **gimnastycznych, urządzeń i sprzętu sportowego.** Poważnym hamulcem rozwoju kultury fizycznej w szkołach jest także pokutujące wciąż jeszcze **niedocenianie** roli wychowania fizycznego przez pewną część nauczycielstwa i administracji szkolnej.

Beztroski stosunek wielu kierowników szkół do wychowania fizycznego jest często tolerowany przez nadzór pedagogiczny, który wizytując szkoły interesuje się przede wszystkim przedmiotami objętymi badaniem wyników nauczania i egzaminami. Znane są wypadki całkowitej likwidacji zajęć wychowania fizycznego na rzecz innych przedmiotów w okresie przed egzaminami.

Sprawa programów opartych o naukowe ujęcie metodyki wychowania fizycznego i skoordynowanie ich z procesem zdobywania norm na SPO i BSPO jest nadal zagadnieniem pierwszorzędnej wagi.

Tak więc nawet pobieżna analiza stanu wychowania fizycznego w naszych szkołach **budzi poważne zastrzeżenia co do jego powszechności i poziomu.** Konieczny **jest gruntowny zwrot i konsekwentna walka o pełną powszechność i** wysoki poziom wf w szkołach. W walce tej stoją przed nami następujące zadania:

1. Objąć powszechnym wychowaniem fizycznym całą młodzież, zabezpieczając systematyczność prowadzenia zajęć przy odpowiedniej ilości godzin w wymiarze tygodniowym.

2. Zapewnić wychowaniu fizycznemu równorzędne miejsce wśród przedmiotów nauczania w planie dydaktycznym szkoły i w pełni przestrzegać zasady odpowiedzialności kierownictwa i nadzoru pedagogicznego za realizację programu.

3. Zaopatrzyć szkoły w nowe realne na obecnym etapie programy nauczania w zakresie wf.

4. Zabezpieczyć szkoły w niezbędne warunki higieniczno-sanitarne do prowadzenia wf i systematycznie kontrolować stan zdrowotny młodzieży.

5. Dążyć do rozbudowy urządzeń sportowych i zwiększenia ilości sprzętu w szkołach.

Otoczyć fachową opieką Szkolne Koła Sportowe

Z każdym rokiem obserwuje się wzrost **ilości kół sportowych, powiększa się liczba członków kół.**

Koła sportowe w szkołach umożliwiają młodzieży doskonalenie się w różnych dziedzinach sportu. **Praca wychowawcza ZMP w ruchu sportowym** podnosi poziom kół, **wiąże działalność sportową** z życiem naszego kraju, powoduje wzrost świadomości politycznej i aktywności młodzieży.

Do sportowej aktywizacji młodzieży przyczynia się w dużej mierze **udział w zdobywaniu odznak BSPO i SPO, w biegach narodowych i marszach jesiennych.** W tej dziedzinie młodzież szkolna ma poważne **osiągnięcia.** Jeżeli w roku 1951 w szkołach ogólnokształcących zdobyło odznaki BSPO i SPO 14 proc. ogółu młodzieży, to w roku 1952 — 24 proc. W roku 1952 38 proc. młodzieży szkół zawodowych i 30 proc. młodzieży szkół wyższych zdobyło odznakę SPO i BSPO.

Udział w imprezach i **właściwa wszechstronna praca kół wpływa na podniesienie wyników w nauce i poziomu wf w szkole.** Np. na 21 najlepszych zawodników SKS-u w szkole im. Kasprowicza w Inowrocławiu 6-ciu posiada oceny bardzo dobre, 12-tu dobre i tylko trzech dostateczne.

Wielką mobilizacją do walki o wyniki w nauce stały się tradycyjne Harcerskie Igrzyska Zimowe.

Nie wszędzie SKS dbają o podniesienie wyników nauczania. W szkole ogólnokształcącej w Cieplicach kilku uczniów z kilkoma ocenami niedostatecznymi brało udział w rozgrywkach, a rada SKS nie reagowała na ten fakt. **Przyczyną słabej pracy niektórych SKS-ów jest również brak współdziałania z organizacją ZMP i słaba opieka rad pedagogicznych, które rzadko omawiają pracę SKS-ów.**

Wychowanie fizyczne młodzieży w ramach SKS-ów musimy związać z tokiem lekcji wf i ćwiczeniami oraz imprezami przygotowującymi zdobywanie odznak SPO i BSPO.

Planowanie imprez, zawodów, igrzysk w skali miasta, powiatu, województwa i całego kraju powinno tak ustawić sportowe imprezy szkolne, ażeby udział w tych imprezach nie naruszał normalnego toku nauczania i nie odciągał młodzieży od nauki. Należy przygotować program zawodów, mistrzostw, spartakiad na okres wakacyjny.

Wielu SKS-om należałoby pomóc przez **organizowanie spotkań z wybitnymi zawodnikami** i mistrzami sportu. **Trenerzy** klasy państwowej i wojewódzkiej powinni udzielać **systematycznych porad i wskazówek metodycznych.** Dla dobrych uczniów, posiadających czołowe wyniki w skali szkoły, dla tych, którzy zdobędą SPO i BSPO z wyróżnieniem należałoby **stworzyć według zainteresowań i grup wieku szkoły sportowe, prowadzone przez najlepszych pedagogów i trenerów sportowych.**

Podnieść poziom szkolenia i lepiej planować zatrudnienie kadr

Braki wykwalifikowanej kadry wf dochodzą w szkołach **podstawowych** wyżej zorganizowanych do **85 proc.**, w szkolnictwie **średnim 65 proc.**, w szkołach zawodowych **35 proc.**, wyższych **20 proc.** Łącznie **brak** nam w bieżącym roku szkolnym ok. **8.300 wykwalifikowanych nauczycieli wf.**

Analiza dotychczasowego przebiegu szkolenia wykazuje wiele **osiągnięć.** Widać w rozwijającym się systemie **szkolenia perspektywę uzupełnienia braków kadrowych w ciągu kilku najbliższych lat. Osiągniemy to o ile podniesiemy poziom szkolenia, o ile lepiej będziemy rozstawiać kadry** i pełniej wykorzystywać czas pracy nauczycieli wf.

AWF i wyższe szkoły WF dostarczające nauczycieli dla szkolnictwa wyższego i średniego za **mało uwzględniają w programach nauczania problematykę szkolną.**

Należy zwrócić uwagę na licea pedagogiczne, których absolwenci również są nauczycielami wf. W większości wypadków **absolwenci liceów pedagogicznych nie są przygotowani do prowadzenia wf w szkole.**

Kładąc nacisk na stałe formy szkolenia nie należy pominąć zagadnienia **zaocznego szkolenia.** Konieczne jest roztoczenie opieki nad tymi wszystkimi nauczycielami, którzy mimo pracy zawodowej znajdują jeszcze czas i energię szkoląc się na studiach zaocznych przy AWF w Warszawie.

Kursy wakacyjne organizowane przez Min. Oświaty i CUSZ, na których w 1952 r. doszkolono przeszło 3.500 nauczycieli **oraz kursy I, II i III stopnia zakończone egzaminem** uproszczonym dały dobre rezultaty jako **przejściowa forma szkolenia** nauczycieli wf.

Rozstawienie i wykorzystanie przeszkolonych kadr jest w wielkim stopniu niewłaściwe i **zaprzepaszcza** w znacznej mierze **pozytywne wyniki szkolenia.** Wykwalifikowani nauczyciele w szkolnictwie podstawowym prowadzą wychowanie fizyczne w zakresie od 6 — 8 godzin tygodniowo. Poza tym w wielu wypadkach **w ogóle nie powierza się im prowadzenia wf w szkole, natomiast** przydziela się im dość często inne przedmioty.

Ciężka sytuacja kadrowa, płynność kadr, **stawiają przed resortami szkolącymi młodzież poważne zadania opieki nad kadrami nauczycieli WF** i ich **systematycznego doszkalania bez odrywania od pracy.**

Niedocenianie roli wf w szkole jest przyczyną takich zjawisk jak np. brak obsady wizytatorów WF w DOSZ-ach Kielce, Koszalin, Olsztyn, Zielona Góra oraz brak wielu kierowników referatów WF w powiatach. Szczególnie szkodliwy jest brak odpowiedniej ilości inspektorów WF w wielu ministerstwach gospodarczych.

W niektórych resortach w praktyce sprawami wf w szkołach nikt się nie zajmuje. Zrozumiałe, że taki stan nie sprzyja rozwojowi wf i sportu w szkołach przygotowujących kadry dla potrzeb przemysłu.

Nawet pobieżna analiza stanu kadr nauczycieli wf wykazuje **potrzebę opracowania długofalowego planu szkolenia, doskonalenia i wykorzystania kadr. Zapewnić** należy lepszy dobór kandydatów na szkolenie w zakresie wf. Stwierdzić trzeba, **że istnieją możliwości** w ciągu **kilku lat zapełnić luki kadrowe przez właściwe nastawienie AWF i WSWF,** stworzenie wydziałów **WF w WSP,** otoczenie opieką wydz. WF WSN, rozszerzenia Techników WF, w liceach **pedagogicznych,** lepszego przygotowania przewodników drużyn harcerskich, rozszerzenia systemu szkolenia zaocznego.

Lepiej wyposażyć szkoły w sprzęt i urządzenia sportowe, zabezpieczyć ich należyte wykorzystanie

Stan bazy materialnej, tj. urządzeń i sprzętu sportowego warunkuje w wysokim stopniu rozwój wychowania fizycznego. Wskutek ogólnego niedoceniania wychowania fizycznego **urządzenia sportowe oraz zaopatrzenie w sprzęt jest u nas w wielu szkołach niewystarczające.** Nawet z tej b. skromnej ilości sal gimnastycznych część **zabiera się dla innych celów. W salach będących w wyłącznej dyspozycji szkoły nie zawsze przestrzega się zasad higieny,** gdyż w samej Warszawie, w niektórych szkołach posiadających sale gimnastyczne urządza się zabawy taneczne i różne imprezy, które nie tylko przyczyniają się do niszczenia obiektów i będących w nich urządzeń, ale z reguły przekreślają zajęcia programowe w dniu następnym, wskutek nieuporządkowania sali.

Mimo dotkliwego braku urządzeń sportowych część obiektów nie jest w pełni wykorzystywana. I tu musi nastąpić radykalna zmiana.

Rozbudowa boisk przyszkolnych posuwa się naprzód aczkolwiek istniejącego stanu nie można uznać za zadowalający. W roku 1951 na ogólną liczbę **25.500 szkół jedynie** przy ok. **5.000 szkół były boiska lub place** o powierzchni potrzebnej do urządzenia **boiska** do siatkówki, koszykówki oraz piłki ręcznej. Około **14 tys. szkół posiada podwórza lub place do gier i zabaw,** na których można przeprowadzić częściowo ćwiczenia na SPO.

Na tym odcinku zaznacza się z każdym rokiem stopniowa poprawa, co zawdzięczamy w dużej mierze inicjatywie nauczycieli w.f., młodzieży ZMP i harcerzy, jak również niektórych komitetów rodzicielskich i opiekuńczych. Młodzież przystępuje **do budowy urządzeń sportowych systemem gospodarczym w ramach czynu społecznego.** Np. w województwie poznańskim w związku z Miesiącem Pogłębienia Przyjaźni Polsko-Radzieckiej zbudowano 39 boisk do koszykówki i siatkówki, przepracowano 1600 roboczogodzin przy remontach sal gimnastycznych i naprawie sprzętu sportowego.

Wymiana doświadczeń, propagowanie nowatorstwa w produkcji, konserwacja i lepsze wykorzystywanie istniejącego sprzętu i urządzeń, rozwój współzawodnictwa w **zakresie zaopatrywania szkoły systemem gospodarczym — niewątpliwie może się poważnie przyczynić do poprawy warunków wychowania fizycznego. Ostro stoi zagadnienie wykorzystania istniejących już obiektów** i urządzeń zgodnie z ich przeznaczeniem

Najpilniejsze zadania

Na tle przedstawionej w referacie w wielkim skrócie sytuacji w dziedzinie wychowania fizycznego i sportu w szkolnictwie — wysuwają się następujące najpilniejsze **zadania:**

1 Trzeba natychmiast przystąpić do opracowania programów szkolnych uwzględniając, specyficzne warunki szkół poszczególnych typów, uwzględniając nasze braki w urządzeniach i sprzęcie sportowo - wyszkoleniowym. Programy winny być oparte o naukową analizę procesu wychowania fizycznego dzieci i młodzieży. Przygotowując programy winniśmy oprzeć się o bogate doświadczenia radzieckie.

2 Kierownictwa szkół wszystkich typów i administracja szkolna winny zerwać z dotychczasowym lekceważeniem i niedocenianiem lekcji wychowania fizycznego. WF w szkole jako nieodłączna część wychowania młodzieży winno być traktowane narówni z innymi przedmiotami nauczania.

3 W związku z przygotowywaną obecnie reformą systemu kształcenia kadr nauczycielskich, należałoby w krótkim okresie czasu opracować długofalowy plan kształcenia nauczycieli wychowania fizycznego. Szczególnie ważną rolę będzie odgrywało ustalenie szczegółowego programu dla liceów pedagogicznych, gdyż one mają dostarczyć nauczycieli dla klas od I-szej do IV-tej, gdzie jest najgorsza sytuacja w dziedzinie w.f.

4 Celem stworzenia właściwych warunków materialnych zabezpieczających rozwój wf i sportu w szkolnictwie, należałoby zorganizować międzyministerialną komisję, w celu ustalenia norm wyposażenia szkół w sprzęt i urządzenia sportowe oraz uregulowania zasad finansowania wychowania fizycznego. W tym celu winny ukazać się zalecenia służące za podstawę do opracowania słusznych budżetów i wyposażenia w inwentarz sportowy. Ponadto należałoby opracować wzory urządzeń przyszkolnych, jak boiska, sale zastępcze itp.

5 Zwrócić uwagę na wzmocnienie dyscypliny zajęć wychowania fizycznego w szkołach. Należy dążyć do tego, ażeby na podstawie ćwiczeń obowiązkowych w.f. i uzupełnionych pracą pozaszkolną w ramach dobrowolnych organizacji sportowych, tak zaplanować kalendarz imprez sportowych i zawodów, ażeby we właściwych kategoriach wieku, w stosunkowo niedługim czasie osiągnąć taki poziom sprawności fizycznej dzieci i młodzieży, ażeby wszyscy zdobywali odznaki SPO i BSPO a w szkołach wyższych SPO II-go stopnia.

6 Główny Komitet Kultury Fizycznej na szczeblu centralnym, a Komitety K. F. w terenie winny systematycznie kontrolować i koordynować całokształt działalności wszystkich resortów szkolących młodzież.

Walka o powszechność i wysoki poziom w. f. i sportu w szkołach musi być prowadzona przez wszystkich nauczycieli i wychowawców młodzieży, przez ZMP, działaczy kultury fizycznej, trenerów sportowych i czołowych zawodników. Wszyscy oni winni zrewidować swój dotychczasowy stosunek do spraw wychowania fizycznego i sportu w szkolnictwie, a wtedy rzeczywiście z honorem wykonamy zadania jakie przed nami postawiła Partia.

Szczególnie wielkie znaczenie ma praca organizacji ZMP-owskich i drużyn harcerskich, dla których praca sportowa winna się stać jednym z najważniejszych zadań ich codziennej działalności. ZMP-owcy winni być inicjatorami dla każdej pracy społecznej i wzmocnienia bazy urządzeń i sprzętu sportowego siłami młodzieży. Winni stanąć na czele każdej inicjatywy młodzieży zmierzającej do podniesienia kultury fizycznej. ZMP-owcy winni być organizatorami imprez i zawodów sportowych, winni być pomocnikami nauczycieli w.f. w ich trudnej ale jakże zaszczytnej i odpowiedzialnej pracy. Na wzór organizacji komsomolskiej ZMP-owcy winni być duszą sportowego życia młodzieży.

Jesteśmy przekonani, że zadania nasze w całej rozciągłości wykonamy bo zagrzewa nas do pracy i przewodzi nam w walce o silną i bogatą Polskę Rzeczpospolitą Ludową nasza bojowa i zahartowana Polska Zjednoczona Partia Robotnicza i nasz ukochany przywódca i nauczyciel Towarzysz BOLESŁAW BIERUT.

4-B-13243